STJERNEN

138. ÅRGANG NUMMER 4 JESU KRISTI KIRK ... AGES HELLIGE APRIL 1989

April 1989
138. årgang
Nummer 4

Redaktør: Hugh W. Pinnock

Adm. direktør for kirkens tidsskrifter:
Thomas L. Peterson

International Magazines:
Chefredaktør: Larry A. Hiller
Medredaktør: David Mitchell
Assisterende redaktører: Ann Laemmlen, Diane Brinkman
Layout og design: N. Kay Stevenson, Sharri Cook

STJERNEN

Redaktør: Carsten Gram

Redaktionens adresse:
Translation Division
Hans Egedes Gade 2, 1.
DK-2200 København N
Telf. 01 391366

Distribution:
Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9
DK-3540 Lynge
Telf. 02 187727

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; hveranden måned på indonesisk, tahitisk og thailandsk; kvartalsvis på islandsk

STJERNEN is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150. Application to mail at second class postage rates is pending at Salt Lake City, Utah. Subscription price $ 10.00 per year. $ 1.00 per single copy. Thirty days' notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send U. S. A. and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, U. S. A. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to STJERNEN at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, U. S. A.

Abonnement:
12 numre Dkr. 83,– (inkl. moms og porto)
Betaling over giro 3120988 til
Nordisk Distributions Center,
Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
USA og Canada: US$ 10.00 (Surface mail).

Udkommer 12 gange om året

Printed by Friedrichsdorf Printing Center
Federal Republic of Germany

ISBN 0900-2545

PB MA 8904 DA

STJERNEN

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift med artikler fra *Ensign*, *New Era* og *Friend*.

Indhold

2 BUDSKAB FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB:
Kan noget godt være fra Nazaret? *Præsident Thomas S. Monson*
7 Bogen råbte, *Marvin K. Gardner*
10 Udfordring til en ,fuldkommen dag', *Brenda Bloxham Hunt*
15 Ledsaget af engle, *Barbara W. Winder*
18 At græde med de hellige, *Biskop Glenn L. Pace*
25 En velsignelse, der gik i opfyldelse, *Stanton McDonald*
27 Tolerance – begyndelsen til kristuslignende kærlighed, *Ann N. Madsen*
31 BESØGSLÆRERINDEBUDSKAB:
„Ethvert medlem er missionær"
32 Hjælp til handicappede, *Carmen B. Pingree*
37 „Du gør det rigtige!" *Julie Hauwiller*
38 SPØRGSMÅL OG SVAR:
Når nu navngivningen og velsignelsen af et barn ikke er en nødvendig ordinanse for at blive frelst, hvorfor er den da så vigtig? *Susan Easton Black*

ISÆR FOR UNGE

40 En Åndens sang, *Becky Thomas*
43 Troens øje, *Ældste Robert B. Harbertson*
48 Rapporten, *Robert Avery Grey, jun.*

Børnestjernen

2 Joseph og Oliver modtager præstedømmet
4 Hwangap for bedstefar, *Bernadine Beatie*
6 FRA VEN TIL VEN:
Michaelene Grassli *Sandra Stallings*
8 BARE FOR SJOV:
Forskellige figurer,
Fra prik til prik,
Trekantrebus,
Roberta Fairall

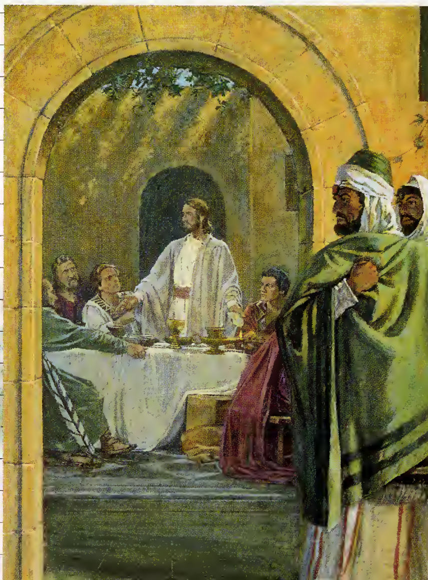
På omslaget:
„Den tvivlende Tomas" af Carl Heinrich Bloch.
Originalen hænger på Frederiksborg slot.
The Photo Source.

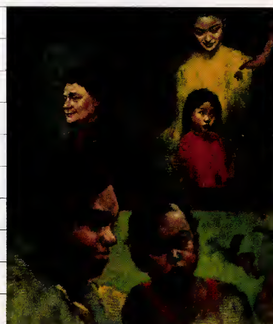

KAN NOGET GODT VÆRE FRA NAZARET?

Præsident Thomas S. Monson
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

For totusinde år siden blev Menneskesønnen født i en verden som vores – en verden, der var splittet af problemer og sorg. Der var da gået 63 år, siden de romerske soldater havde erobret Palæstina og indtaget Jerusalem. Over alt sås de romerske legionærers hjælme, sværd og felttegn.

Generationer havde levet og var døde, siden profeten Esajas erklærede:

„Se, jomfruen bliver frugtsommelig og føder en søn", og „på hans skulder skal herredømmet hvile; og hans navn skal være: Underfuld-Rådgiver, Vældig-Gud, Evigheds-Fader, Fredsfyrste." (Esajas 7:14; 9:6).

Efter et sådant løfte forstår vi alle, hvilken overordentlig glæde og fryd Filip følte, da han hørte denne verdens Frelser sige disse udødelige ord: „Kom og følg mig"? Kongernes Konge, herrernes Herre var kommet!

En sådan viden kunne ikke holdes skjult, og Filip fra Betsajda kunne da heller ikke holde et så glædeligt budskab for sig selv: „Filip finder Natanael og siger til ham: ‚Ham, som Moses i loven og ligeså profeterne har skrevet om, ham har vi fundet, Jesus, Josefs søn, fra Nazaret.'

Natanael sagde til ham: ‚Kan noget godt være fra Nazaret?' Filip siger til ham: ‚Kom og se!'" (Johannes 1:45-46).

Skulle Nazaret kunne få en sådan ære? Nazaret! den mest ringeagtede dal i den forhadte provins i et besejret land?

Lad os slutte os til Natanael. Lad os tage af sted og se.

Nazaret, der kun ligger 77 km fra Jerusalem, lå ved den befærdede handelsrute, der gik fra Damaskus gennem de galilæiske byer ud til Middelhavets kyst ved Akre. Det var nu ikke det, som landsbyen var kendt for. Det var heller ikke dens smukke omgivelser. Nazaret var stedet, hvor der skete noget, som har fået mere varig betydning, noget som var vigtigere end det, der skete langs handelsruten eller i det smukke landskab.

Englen Gabriel kom til en by i Galilæa. Byen hed Nazaret og englen var udsendt af Gud. Han kom til en jomfru, ved navn Maria, og erklærede: „Frygt ikke, Maria! thi du har fundet nåde for Gud,

og se, du skal undfange og føde en søn, og du skal give ham navnet Jesus.

Han skal . . . kaldes den Højestes Søn" (Lukas 1:30-32).

Da kristusbarnet var født og efter flugten til Egypten, berettes det i de hellige optegnelser: „Og han kom og bosatte sig i en by ved navn Nazaret, for at det skulle gå i opfyldelse, som er talt ved profeterne, at han skulle kaldes nazaræer" (Mattæus 2:23).

Drengebarnet Jesus voksede op i Nazaret, „i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker" (Lukas 2:52).

Fra Nazaret kom han, der fik blinde til at se, lamme tiggere til at gå – ja, endda opvækkede døde til live igen. Han viste os et eksempel, som vi kan følge. Han

levede et fuldkomment liv. Han underviste verden i det glædelige budskab, som ændrede verden. Lad os undersøge disse store begivenheder nærmere hver især, så vi for os selv kan se, om der kan komme noget godt fra Nazaret.

Lad os først vende os til ham, om hvem Jesus selv sagde: „Sandelig siger jeg eder: blandt kvindefødte er der ikke fremstået nogen større end Johannes Døber." (Mattæus 11:11). Men vel vidende, at der ville komme én, som var „den stærkeste" (Prædikeren 6:10), viede Johannes sit liv til at „jævn(e) Herrens vej" (Johannes 1:23).

Johannes Døber kunne se tilbage på en lang række profeter – sine åndelige forløbere. Ved at se fremefter var han den første som så lyset i ham, som han skulle bære vidnesbyrd om.

„Og det skete i de dage, at Jesus kom fra Nazaret i Galilæa. Og han blev døbt af Johannes i Jordan" (Markus 1:9).

„Og Johannes vidnede og sagde: ‚Jeg har set Ånden dale ned fra Himmelen som en due, og den blev over ham . . .

men den, som sendte mig for at døbe med vand, han havde sagt til mig: ‚Den, du ser Ånden dale ned over og blive over, han er den, der døber med Helligånd.'

Nu har jeg selv set det, og jeg har vidnet: Han er Guds Søn" (Johannes 1:32-34).

Fra Nazaret kom den fuldkomne for at blive døbt – som et eksempel for alle.

Lad os dernæst vende os til Judæa og undersøge vidnesbyrdet, fra én som var født blind – én, for hvem det altid var nat. Aldrig dag – kun nat. Men lad ham fortælle sin egen beretning om, hvordan mørket blev vendt til lys. Forbavsede naboer, som bemærkede, at han nu kunne se, spurgte: „Er det ikke ham som tigger? . . .

Andre sagde: ‚Nej, det er en, der ligner ham.' Han sagde selv: ‚Det er mig.'

Så spurgte de ham: ‚Hvordan er dine øjne da blevet åbnet?'

Han svarede: ‚Den mand, der hedder Jesus, lavede en dynd, smurte det på mine øjne og sagde til mig: ‚Gå hen til Siloam og tvæt dig!' Da jeg så gik hen og tvættede mig, blev jeg seende.' " (Johannes 9:8-11).

De vantro blev ved: „Giv Gud æren; vi ved, at dette menneske er en synder," men manden fortsatte: „Om han er en synder, ved jeg ikke; ét ved jeg, at jeg, som var blind, nu kan se" (Johannes 9:24-25).

Fra Nazaret kom synet.

Lad os derpå rejse til Betesda og forhøre os om ham, der kom til at gå, selv om han ikke havde kunne gå i 38 lange år. „Da Jesus så ham ligge der og vidste, at han allerede havde ligget i lang tid, siger han til ham: ‚Vil du være rask?' " Mandens svar, som var en blanding af forvirring og håb, blev modtaget med en mild, guddommelig befaling: „Stå op, tag din seng og gå!" (Johannes 5:6, 8).

Fra Nazaret kom fornyet styrke til et legeme, der var lammet.

Jesus fra Nazaret gengav folk synet, fjernede lammelser, men kunne det være rigtigt, at han oprejste døde til liv igen?

I Kapernaum kom en synagogeforstander, Jairus, til Mesteren og sagde: „Min lille datter ligger på sit yderste; ville du blot komme og lægge hænderne på hende, så hun kunne blive rask og leve." Derpå lød nyheden fra synagogeforstanderens hus: „Din datter er død," hvorpå Kristus svarede: „Frygt ikke, tro kun!" Han gik hjem til synagogeforstanderens hus, forbi de sørgende, og sagde til dem: „Hvorfor larmer og græder I? Barnet er ikke dødt, det sover."

De lo ad ham og hånede ham, de vidste jo, at hun var død. Så skubbede han dem alleammen til side, gik hen til barnet, tog hende ved hånden og sagde til hende: „'Lille pige, jeg siger dig, stå op!' Og straks stod pigen op og begyndte at gå omkring . . . Og de blev straks helt ude af sig selv af undren" (se Markus 5:23-43).

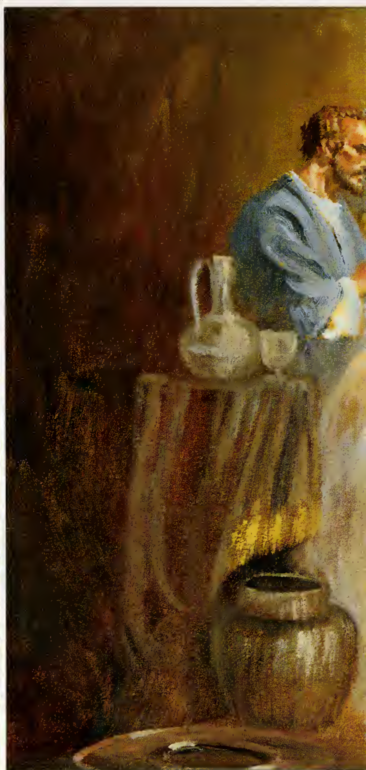
Fra Nazaret kom der liv, hvor der før var død.

Og med dette mirakel fik vi det fuldkomne mønster, hvorved vi kan gøre vort liv rigere: „*Frygt ikke, tro kun!*" (Markus 5:36. Fremhævelse tilføjet).

Fra Nazaret, og ned gennem tidens generationer, strømmede hans enestående eksempel, hans velkomne ord og hans guddommelige gerninger. Det inspirerer til tålmodigt at udholde trængsler, giver styrke til at bære sorger, mod til at se døden i øjnene og tillid til at møde livet. I denne verden, med kaos, prøvelser og utryghed, har behovet for guddommelig vejledning aldrig været større.

Lektier lært os i Nazaret, Kapernaum, Jerusalem og Galilæa har overvundet afstandens barriere, tidens gang samt forståelseshindringer og de bringer lys og vejledning til bekymrede hjerter.

Vi læser med sorg om unge mænd og mindre unge mænd, som dør med mod, som ofrer deres liv på frihedens alter. I et hastigt øjeblik greb en sådan mand en

FRA NAZARET KOM HAN TIL JORDAN FOR AT BLIVE DØBT, TIL KAPERNAUM FOR AT BRINGE DØDE TILBAGE TIL LIVET

Greg K. Olsen

Glen S. Hopkinson

blyant og en stump papir og skrev til en af sine ængstelige kære: „Vi skal snart ud i kamp. Fjenden er godt udrustet. Der vil gå mange menneskeliv tabt. Mor – jeg håber at overleve, men jeg er ikke bange for at dø, for jeg er i harmoni med Gud."

Hans mor modtog det kostbare notat. Samme dag fik hun et andet budskab: „Vi beklager at måtte meddele, at Deres søn er blevet dræbt i kamp."

Venner kom på besøg, de kære trøstede, men fred kom kun fra ham, som kaldte Nazaret for sit hjem.

Det er ikke alle slag der udkæmpes på fremmed jord. Heller ikke alle kæmpende bærer våben, kaster granater eller smider bomber. Jeg overværede en sådan kamp på fjerde etage på et hospital i Californien. Man hørte ingen hvislen fra morterild, man så hverken mænd på slagmarken eller noget krigsmaskineri. Alligevel foregik der en kamp mellem liv og død. Den glade, pæne Paul Van Dusen på 15 år, havde netop tabt sin første kamp mod den frygtede fjende, som kaldes kræft.

Paul elskede livet. Han var dygtig til sport. Paul og hans forældre håbede og bad til at lægernes frygt ikke blev bekræftet – og at hans dyrebare, højre ben ikke skulle amputeres. Sønderknust accepterede de den sørgelige nyhed. Hvis Pauls liv skulle reddes måtte han ofre sit ben.

Operationen blev udført og Paul fandt hvile.

Da jeg kom ind på stuen efter Pauls operation, blev jeg omgående tiltrukket af hans glade smil. Han udstrålede håbets og godhedens ånd.

Det friske, hvide lagen lå bemærkelsesværdigt fladt, hvor der før havde været et ben. Blomster fra venner stod rundt om hans seng. Forældrene stod ved siden af, taknemmelige fordi hans liv var reddet.

Paul bad mig om at læse de „god-bedring-kort" han havde modtaget. På et af dem stod der: „Vi elsker dig, Paul. Vi beder for dig." Det var underskrevet af hans søndagsskoleklasse. Fra hans skolekammerater stod der: „Vi håber at du snart bliver rask. Vi synes, at du er alle tiders." Et andet igen var fra hans hjemmelærere, og der stod: „Må Gud velsigne dig. Vi besøger dig igen i morgen."

Hvad sagde tømreren fra Nazaret om sådanne mennesker? „Hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig" (Mattæus 25:40).

Bønnens ånd indfandt sig nemt den dag. Stuen fyldtes af fuldkommen fred. Fortrolige smil bredte sig gennem tårer. Det var, som om man hørte ekkoet fra det fjerne Kapernaum: „Frygt ikke, tro kun!" Hvorpå Paul sagde: „Jeg skal nok klare det." Vi så et ansigt, der udstrålede inderlig tro og taknemmelighed. Tro på hvem? Taknemmelighed for hvad?

Jesus af Nazaret,
Frelser du blev,
sejrede over død,
og gav os liv.
Faderen du forlod,
udvalgt var du.
Hvad du for os har lidt
huskes endnu.
(*Sange*, nr. 86).

Kan noget godt være fra Nazaret?
Fra Nazaret kom et eksempel.
Fra Nazaret kom evne til at se.
Fra Nazaret kom styrke.
Fra Nazaret kom liv.
Fra Nazaret kom tro.
Fra Nazaret kom fred.
Fra Nazaret kom mod.
Fra Nazaret kom Kristus.

Natanael sagde til ham: „Du er Guds Søn, du er Israels konge" (Johannes 1:49). Jeg vidner om, at han er herrernes Herre, kongernes Konge, vores dyrebare Frelser, vores kære Forløser, Jesus Kristus, nazaræeren. Der er intet andet navn givet under himlen, hvorved mennesket kan blive frelst.

Må vi efterleve hans lærdomme, må vi efterligne hans eksempel, må vi følge i hans fodspor til evigt liv. ☐

IDEER TIL HJEMMELÆRERE

Nogle punkter, der kunne fremhæves. Hvis I synes, kan I nævne disse punkter under jeres hjemmelærebesøg:

1. Fra Nazaret kom den Fuldkomne for at blive døbt – til eksempel for alle.
2. Fra Nazaret kom Herrens mirakler – deriblandt synet til den blinde, fornyet styrke til den svage og liv til én, som var død.
3. Fra Nazaret kom tro og fred og mod – noget vi allesammen har brug for til at klare livets prøvelser. Hvis vi efterlever vor Frelsers lærdomme og følger hans eksempel, vil vi modtage Himlens rigeste velsignelser.

Hjælp til samtale

1. Fortæl hvad du synes om Herrens, Jesu Kristi offer for os. Bed familiens medlemmer fortælle hvad de føler ved det, som Herren har gjort for os.
2. Findes der nogle skriftsteder eller citater i denne artikel, som familien kunne læse højt og drøfte?
3. Ville denne samtale blive bedre, dersom I talte med husets overhoved før besøget? Har I et budskab fra kvorumslederen eller biskoppen?

FRA NAZARET KOM ALT, HVAD DER ER GODT, ALT, HVAD DER GIVER HÅB OG MENING I VORT LIV

BOGEN RÅBTE

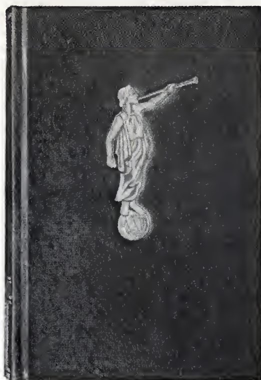
Marvin K. Gardner

Marilu Ramirez fra Torreon, Zacatecas, i Mexico, var kun 8 år, da hun gjorde et fantastisk fund: På gadehandlerens bladstander – imellem aviser og tv-programmer – stod en blå bog med en gylden engel udenpå, der blæste på trompet.

Hvem ved, hvordan bogen den dag kom til at stå der? Det var som om, den skilte sig ud fra alt det andet på standeren, og som om den råbte til hende, at hun skulle tage den og læse den. Barnet betalte for den og tog den med hjem.

For moderens vedkommende var dette blot én af en lang række mærkelige bøger om religion, som hendes datter havde taget med hjem, og hun straffede barnet, fordi hun havde købt den og ville læse den. Hele familien syntes, at Marilu var underlig – alt for indadvendt, at hun var besat af tanker om Gud og religion. Hvem kunne forklare, hvorfor barnet var utilfreds med den kirke, som familien altid havde tilhørt? Hvorfor ville hun bruge sine få ekstra pesos på religiøse bøger og pjecer, og spilde tid på at læse dem? Men lige meget hvor meget familie og venner gjorde nar og lagde pres på hende, gjorde det ingen forskel.

For Marilu var denne nye bog, med den gyldne engel på omslaget, helt anderledes end alle andre bøger. Der var noget ved den, som gav hende en mærkelig og dejlig følelse indvendig, og hun græd, før hun endnu var færdig med at læse den første side. For hver eneste side tog denne følelse til. „Det var som at fylde et bæger dråbe for dråbe," siger hun.

Hvem ved, hvordan bogen den dag kom til at stå der? Det var som om, den skilte sig ud fra alt det andet på standeren, og som om den råbte til hende, at hun skulle tage den og læse den.

Hvor kom denne mærkelige bog fra? „Jeg troede at den kom fra en mystisk, orientalsk religion eller måske fra Indien," siger hun. „Jeg vidste ikke, hvor dan jeg skulle finde ud af hvilken kirke, denne bog tilhørte. Men jeg bad til, at jeg en dag måtte finde den. Jeg vidste allerede, at den var sand."

De næste ni år forblev Marilu hengiven i sit studium af denne bog. Så en dag, da hun var 17 år, så hun to mænd i hvide skjorter køre med samme bus som hun. Da hun så, at de bar på nogle bøger, spekulerede hun på, om de mon kendte noget til *hendes* bog. Men inden hun nåede at samle mod til at spørge, stod de af bussen.

En måned senere, da hun mødte et par unge mænd, der lignede de andre, hun havde set, så hun sin chance. „Forkynder I evangeliet?" spurgte hun dem. De sagde ja.

„Kender I en masse forskellige religioner?" spurgte hun. „Jeg forsøger, om jeg kan finde én, der ikke er særlig kendt." Hun fortalte dem om sin Mormons Bog.

Ældsterne kiggede på hinanden og lo. „Vi er missionærer fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og vi vil med glæde undervise dig og din familie."

„Nej," indvendte hun. „Jeg vil bare gerne vide, om I kan fortælle mig, hvilken kirke det er, som bruger Mormons Bog."

Lavede hun sjov? tænkte ældsterne. „Ved du, hvad man kalder os?" spurgte den ene. *„Mormoner!"*

Da de viste hende deres egen

Mormons Bog, troede hun på dem – og hun bad om at høre mere allerede samme dag.

Under det første besøg samme aften, afbrød Marilu lektien mange gange – ikke for at spørge, men for at citere skriftsteder fra Mormons Bog, som hun allerede kunne udenad, nogle skriftsteder som styrkede de begreber, hun blev undervist i. Ældsterne var forbløffede over hendes viden om sin slidte Mormons Bog, over hvor nemt hun kunne finde de skriftsteder, hun ledte efter.

Det samme skete igen under lektien den næste aften. Da de spurgte Marilu, om hun ville døbes, svarede hun: „Ja, i morgen!" Hun fik sine forældres tilladelse og blev døbt næste dag. Det var den 22. august 1984. Hun begyndte straks at spørge, om hun kunne komme på mission.

„Jeg har haft lyst til at fortælle andre om Mormons Bog, lige siden den dag, jeg fandt bogen som 8-årig," siger hun. „Nu syntes jeg, at jeg *måtte* være missionær."

Men Marilu var kun 17 år. Derefter spurgte hun hvert år på sin fødselsdag biskoppen, om hun var gammel nok til at komme på mission, men hvert år sagde han til hende, at hun måtte vente, til hun var 21. I mellemtiden underviste hun i Primary og Søndagsskolen og udviklede sine kundskaber om evangeliet.

Og på selve den dag, hun fyldte 21, fik hun sin kaldelse.

Søster Marilu Ramirez var godt forberedt. Hun var så dygtig i skolen, at hun underviste i underskolen, før hun fik sin universitetsuddannelse, og hun sparede omhyggeligt op. Da hun modtog sin kaldelse, havde hun opsparet penge nok til at betale for hele sin mission. På det tidspunkt sagde hun sit job op, uden at vide om hun kunne finde arbejde, når hun kom hjem.

Hendes familie var overbevist om, at hun havde mistet forstanden. Barnet, der havde spildt

tid og penge på religiøse bøger, kasserede nu et godt job, brugte alle sine sparepenge og spildte 18 måneder af sit liv. Men heller ikke denne gang lod hun sig rokke, trods stort pres.

Nu, hvor hun er på mission, beder hun for sin familie og skriver til dem hver uge.

Den 24. januar 1988, da hendes gruppe var parat til at forlade MTC (missionærernes træningscenter) i Mexico City, for at rejse ud til missionsmarken, rejste søster Marilu Ramirez sig ved et møde og bar sit vidnesbyrd. Hendes kulsorte hår, der var holdt på plads i nakken med to blå spænder, nåede hende næsten til taljen.

Hun stod på forhøjningen på en lille skammel, for at kunne nå mikrofonen. Hendes lille skikkelse synes at fortælle, at hun ville tale forsigtigt, men hun bar sit vidnesbyrd med kraftig stemme, som en moden discipel. „Jeg har måttet kæmpe for at nå hertil," siger hun bevæget, „og jeg har lært, at uden Herren er jeg intet. Men jeg har også mærket hans uendelige kærlighed til mig, og jeg ved, hvem jeg sætter min lid til."

Næste dag da hun mødte sin nye missionspræsident og hans assistenter, bar hun atter et magtfuldt vidnesbyrd om Faderens kærlighed. „Da jeg trådte ind i templet for første gang for et par dage siden, følte jeg hans ånd og blev overvældet af hans kærlighed," siger hun. „Da jeg bad til ham, spurgte jeg: ‚Hvorfor elsker du *mig* så højt?' Og jeg syntes, at høre et svar: ‚Ved du ikke, at jeg elsker hele verden – alle mine børn? Jeg ønsker ikke, at en eneste én skal gå fortabt.' Og så begyndte jeg at forstå, hvilken stor kærlighed han har til enhver af os." Hendes stemme er igen bevæget. „Jeg ved, at vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus, lever og elsker os. Jeg føler mig meget beæret over at være Guds datter og at kunne tjene ham som missionær."

Søster Ramirez underviser for tiden besøgende i evangeliet i besøgscentret ved templet i Mexico City. Om aftenen går hun og hendes kammerat ud i nabolaget for at undervise familier.

Ligesom det 8-årige barn er den 21-årige missionær stadig opfyldt med tanker om Gud. Og hendes bæger, der fyldtes dråbe for dråbe, da hun læste Mormons Bog som barn, flyder nu over. ☐

Olinda Reynolds

UDFORDRING TIL EN FULDKOMMEN DAG

Brenda Bloxham Hunt

Hvor mange af jer kunne tænke jer at opleve en ‚fuldkommen dag'?" spurgte biskoppen forsamlingen. Mange af medlemmerne rakte hånden op – nogle højt og nogle ikke så højt. Nogle få beholdt deres hænder i skødet.

„Det er i orden," nikkede biskoppen. „Larry," spurgte han et af medlemmerne: „Kunne du tænke dig at opleve en ‚fuldkommen dag'? Vil du være venlig at komme her op til forhøjningen? George og Ruth, Paul, Matthew og Joan, John og Helen, Ben og Carol, vil I også komme herop?"

Han sagde deres navne langsomt, idet han holdt en pause mellem hvert navn. Mange af hænderne blev lagt i skødet igen, kun få hænder forblev højt hævet.

„Har vi en enke, som kunne tænke sig at opleve en ‚fuldkommen dag'?" spurgte biskoppen. Der var helt stille i det øjeblik, da han kiggede ud over forsamlingen: „Grace, hvad med dig?"

Da de, han havde nævnt navnene på, var kommet op på forhøjningen, vendte han sig om imod dem. „Hvilken dag kunne I tænke jer skulle være jeres ‚fuldkomne dag'? Tirsdag? . . . Torsdag?"

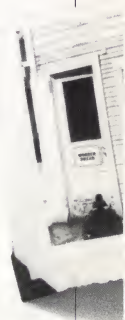
Dén mistro og forlegenhed, som sporedes i deres ansigter, viste, at ingen af dem havde forventet, at de skulle forpligte sig på den måde. Nogle nikkede bekræftende, mens andre stod ubevægelige. Et øjeblik efter var der én, som foreslog torsdag, fordi der så var mere tid til at forberede sig.

Biskoppen sagde smilende: „Det er godt. På torsdag skal I få en ‚fuldkommen dag'. Og eftersom vi endnu ikke har kaldet nogen til at tale ved nadvermødet næste søndag, kan I få lov at aflægge rapport til os om jeres ‚fuldkomne dag'."

Han vendte sig om imod forsamlingen. „Er der ellers andre, der kunne tænke sig at opleve en ‚fuldkommen dag'?" James, der var medlem af lærernes kvorum, rakte hånden op med et smil, og så kom han med.

Derpå sagde biskoppen til forsamlingen: „Det er nu jeres ansvar, som medlemmer af wardet, at bede til, at de må kunne fuldføre deres opgave."

Skønt biskoppens udfordring ikke bevirkede nogen umiddelbar ændring af vores liv, så hjalp den os på vores vej til fuldkommenhed.

Hvordan gør man en dag fuldkommen?

Hvordan skal man leve for at gøre en dag fuldkommen? Mange af dem, der accepterede biskoppens udfordring, stillede sig selv dette spørgsmål. Når som helst, wardets medlemmer mødtes ugen igennem, blev dette emne for biskoppens udfordring taget op. Vi glædede os meget til at høre de forskellige rapporter.

Endelig blev det søndag.

Grace, en enke med kort, brunt hår og strålende øjne, var den første. Hendes dag var ikke gået nøjagtigt, som hun havde planlagt det, fortalte hun. Hun vågnede med en rædsom hovedpine og forkølelse – det var første gang i tre år, at hun var syg. Da hun gennemgik sine planer for dagen, besluttede hun sig til at samle en mindebog med billeder om sin mors liv. Noget hun gennem længere tid havde tænkt sig at gøre. Grace bad sin søster om at hjælpe sig, og de arbejdede sammen på at samle deres mors livshistorie i billeder og tekst. Det tog det meste af dagen, men resultatet blev en kærkommen mindebog.

Grace opdagede, at det, hun havde at gøre på denne dag, åbnede nye udveje for hende. I hendes patriarkalske velsignelse stod der, at hun kom til at arbejde på sin slægtshistorie. „Jeg havde svært ved at fatte egentlig interesse for dette arbejde, fordi jeg ikke forstod,

Welden Andersen

hvad slægtshistorie var," indrømmede hun. „Men da jeg havde gjort arbejdet for min mor, besluttede jeg mig til at skrive én om min afdøde mand."

Siden har hun samlet historier om sin mand, sin søn og sin datter. „Da jeg ryddede op i alle mine æsker med minder og sager, som jeg har gemt i årevis, fandt jeg tilstrækkelige oplysninger til at gøre tempelarbejde for flere af mine forfædre," siger hun. „Jeg kan se, at mit arbejde er ved at komme i gang, og jeg er lykkelig for at gøre det."

James havde et helt andet mål med sin dag. Han planlagde at adlyde sine forældre – han lovede sig selv, at han omgående og med glæde ville gøre, hvad de bad ham om. „Det er som om, at mødre altid ønsker, at man skal gøre noget for dem, når man har sine kammerater på besøg, eller når man er nået til det mest spændende sted i en bog," sagde han. „Somme tider standsede jeg op midt i noget og sagde til mig selv: ‚Du skal gøre det *nu*. Ved slutningen af dagen, lykkedes det mig at gøre tingene, så snart jeg blev bedt om at gøre dem. Det gav mig en god følelse," sluttede han.

Grace og hendes søster arbejdede sammen på at lave en historie over deres mors liv i billeder og ord. Det tog det meste af dagen, men slutresultatet var en kær erindringsbog.

Beslut hvordan din dag skal være

Den 15-årige Paul, som har en vidunderlig humoristisk sans, havde også taget biskoppens udfordring alvorligt. Selvom studium af skrifterne ikke var en del af hans daglige vaner besluttede han sig til at begynde dagen med at læse i skrifterne. „Jeg ved ikke, hvorfor det var så vigtigt for mig at læse i skrifterne netop den dag, men det var det," forklarede han. „Natten til torsdag vågnede jeg nogle gange for at sikre mig, at jeg ikke havde sovet over mig. Da vækkeuret til sidst ringede, greb jeg ud efter min Mormons Bog."

Han læste i ca 40. minutter. „Det var som om, min læsning i skriften anslog stemningen for hele min dag," sagde han. „Det er ikke altid lige let at komme godt ud af det med skolekammerater, lærere og familie, og på min ‚fuldkomne dag' var det ikke meget anderledes. Jeg gjorde nogle fejltagelser, men jeg klarede mig meget bedre end de fleste andre dage.

Jeg var også langt mere opmærksom på mine velsignelser, på mine pligter og mine fejltagelser," tilføjede han. „I løbet af dagen spekulerede jeg flere gange på, hvad jeg kunne gøre bedre."

Spørgsmålet: „Hvad kan jeg gøre bedre?" var der andre af dem, der havde taget imod biskoppens udfordring, som stillede sig selv. Mange af dem fandt svaret ved at hjælpe andre.

George opdagede, at forsøget på at få en ‚fuldkommen dag', var en stor udfordring. „Selv om min dag ikke blev så fuldkommen, som jeg kunne have tænkt mig den," sagde han, „så kom den til at indvirke på mit liv. Jeg har aldrig før tænkt på at opleve en ‚fuldkommen dag'."

Ruth, Georges kone, syntes, at hun og hendes mand fik et bedre forhold til hinanden som følge af hendes ‚fuldkomne dag'. „I mit forsøg på at gøre dagen fuldkommen," sagde hun, „opdagede jeg nogle vaner, som jeg ubevidst havde tilegnet mig. Jeg kunne for eksempel pludselig blive vred på George over dumme ubetydeligheder. Nu arbejder jeg på at omvende mig fra det."

Alle, som havde taget imod biskoppens udfordring, fik øje på nogle af deres fejl og tog skridt til at overvinde dem. Larry sagde: „Jeg var, som så mange hjemvendte missionærer, kommet ud af vane med at studere. Det var som om, at der altid var en masse andre ting, der skulle gøres. Da jeg så modtog denne opgave af biskoppen, blev jeg klar over mit behov for at atter at komme Herren så nær, som jeg følte mig på min mission."

Tingene gik ikke helt, som Larry havde planlagt dem. Det var en rædsom tandpine, der ødelagde hans ‚fuldkomne dag'. „Men jeg syntes alligevel ikke, at min dag slog fejl. Jeg forsøgte ihærdigt at leve den fuldkomment – trods omstændighederne."

John sagde: „Hver eneste dag er en ‚fuldkommen dag' på grund af min kone Helen. En af de største velsignelser for mig er, at jeg kan dele min tilværelse med hende. En ‚fuldkommen dag' for mig er, når jeg er sammen med hende. Vi nyder hinandens selskab, og vi er de bedste venner. Vi begynder vores dag med at bede og læse i skrifterne, og selv om vi skilles, når vi går på arbejde, så er vi sammen i ånden hele dagen igennem. Vi elsker at overraske hinanden med en kærlighedserklæring, som vi lægger i hinandens

madpakker. Efter fyraften tager vi hjem, spiser aftensmad, deles om det huslige arbejde, drøfter dagens oplevelser, og lægger planer for næste dag. En gang om ugen er det især dejligt for os at gå i templet sammen. I sidste uge var vi i templet på vores ‚fuldkomne dag'. Det er vidunderligt at knæle ned ved alteret, holde hinanden i hånden og forny vores ægteskabspagt, når vi bliver beseglet som stedfortrædere for andre."

Arbejde i Herrens hus

Ben og Carol koncentrerede sig om tempelarbejde på deres ‚fuldkomne dag'. Da Ben blev pensioneret for et par år siden, accepterede han og Carol en kaldelse som tempeltjenere.

„Den dag, biskoppen valgte til at være den ‚fuldkomne dag', faldt tilfældigvis på én af de to dage i ugen, hvor vi arbejder i templet.

Jeg er tilsynsførende i templet, og jeg blev meget rørt, da en bror under et bønnemøde bad Herren vogte over mig som tilsynsførende, og velsigne mig på denne særlige dag. Han vidste intet om vores ‚fuldkomne dag' og min opgave, men hans bøn betød meget for mig.

Hvilket vidunderligt sted at være på en ‚fuldkommen dag'? Vi befandt os i Herrens hus, vi arbejdede for Herrens sag side om side med dejlige søskende,

Udfordringen til at leve en dag i fuldkommenhed kan ikke alene virke trosfremmende, men den kan også give uventede, humoristiske oplevelser. En ung mor fortalte, at hun lavede pandekager på sin ‚fuldkomne dag', og at hendes røremaskine sprøjtede dejen ud over hendes søn og køkkenet. „Havde det været en hvilken som helst anden dag, var jeg blevet irriteret over al det rod," sagde hun. „Men i stedet for lo vi sammen og havde det morsomt."

Min morgenlæsning i skrifterne anslog stemningen for hele dagen.

hvor vi hjalp andre på vej til det celestiale rige."

Matthew fortalte forsamlingen, at de i hans familie havde talt om denne ,fuldkomne dag'. „Vi lærte at forstå behovet for, at fuldkommengøre *os selv* lidt hver eneste dag. Min kone, Joan, har været meget syg i nogle måneder, og hendes sygdom har påvirket hele familien.

Vi har virkelig lært at stole mere på Herren og hver dag bede om hans vejledning, og vi er blevet bedre til se og forstå præstedømmets kraft. På vores ,fuldkomne dag' blev vi enige om, at vi stadig har et behov for hinandens støtte og for at leve, så vi er værdige til de velsignelser, vi modtager."

Da jeg havde hørt de rapporter, der blev aflagt af dem, der havde accepteret opgaven til at opleve en ,fuldkommen dag', spurgte jeg biskoppen, hvorfor han havde givet denne udfordring.

„Jeg har altid tænkt på, at jeg ville skabe mig en ,fuldkommen dag'," sagde han. „Men der er så mange ydre påvirkninger som lægger pres på hverdagen, at vi sjældent kan koncentrere os om det åndelige og idealistiske. Vi taler så meget om det umulige i at leve en fuldkommen dag, eller et fuldkomment liv. Men jeg havde en stærk følelse af at dette var det rigtige tidspunkt for wardets medlemmer at prøve det.

Jeg tror, at vi opdagede, at vi kan gøre alting en lille smule mere fuldkomment, uanset vores forhold. Det har ikke kostet penge for nogen af de wardsmedlemmer, der var med i denne opgave, men de brugte noget af deres tid, og de ofrede sig.

Mange af os i wardet, og ikke kun de der forpligtede sig over for udfordringen, har forsøgt at opleve en ,fuldkommen dag'. Som følge af dette blev vi mere opmærksomme på de udfordringer, som ligger i at fuldkommengøre sig, og gøre et mere ihærdigt forsøg på at leve, så vi kan have Herrens ånd hos os."

Skønt biskoppens udfordring ikke betød nogen umiddelbar ændring af vores liv, så hjalp den os på vores vej til fuldkommenhed. □

Brenda Bloxham Hunt er husmor og bor i Belvedere ward, Wells stav i Salt Lake City.

Steve Bunderson

LEDSAGET AF ENGLE

Barbara W. Winder
Præsidentinde for hjælpeforeningens hovedbestyrelse

Herren har givet sidste dages hellige kvinder det privilegium, at forme tilværelsen for dem, som vi har fået betroet i vores varetægt ved at tjene og opbygge dem.

I en tale under præstedømmemødet ved aprilkonferencen i 1988, omtalte ældste James E. Faust fra De Tolvs Råd, kvinderne, som „menneskehedens berigelse". Han roste dem for deres enestående evner og deres „dronning-begavelse" og forsikrede dem, at engle våger over dem „i deres moderkald", som de, som profeten Joseph sagde, udfører „i henhold til deres natur".

Som sidste dages hellige handler vi „i henhold til vores natur", vi betragter moderkaldet som et guddommeligt ansvar. Selv om andre ting fra tid til anden kræver vores opmærksomhed, så glemmer vi aldrig vores potentiel at tjene og opfostre børn. Kvinden opnår dette, når hun har en retfærdig mand ved sin side, eller hvis hun er alene, eller er en ugift søster, som underviser og tager sig af andre kvinders børn.

Det imponerer mig, men overrasker mig ikke, at mødre indenfor enhver kultur har de samme følelser for deres børn, og at børnene overalt føler det samme for deres mødre. Uanset hvilke forhold vi lever under – om vi er rige eller fattige, om vi har større eller færre muligheder for uddannelse – så er følelserne stort set de samme. En mor vil næsten altid gøre alt, hvad hun kan, for at sikre sig at hendes børn har det godt. Intet offer er for stort.

Jeg kommer til at tænke på en række eksempler, som overalt er typiske for mødre og moderlig omsorg. I Lima, Peru, viste en mor mig et billede af sine fire sønner og to døtre. Hun fortalte mig stolt om deres bedrifter. Trods begrænsede muligheder for en videre uddannelse, havde alle hendes børn gået på universitet, på grund af hendes anstrengelser og målbevidsthed. Hendes mål for dem var andet og mere end materielle mål. Hun havde opdraget dem til at ofre sig, til at give deres bidrag til kirke og samfund. I dette land, hvor kirken udvikler sig med stor hast, på grund af mange nye medlemmer, er hver af disse børn nu i stand til at yde et betydeligt bidrag som ledere i kirken.

Jeg besøgte en lille gren i et øde område på Filippinerne. Medlemmerne mødtes i et lille hus, som var bygget på pæle. En ældre kvinde fortalte, at hun var mor og bedstemor til de fleste af de tilstedeværende i det lille klasselokale. Stående på et bord og skrånende imod væggen stod en tavle hvorpå hun med sirlige bogstaver skrev lektiens hovedformål. Efter lektien fortalte hun mig, at det bedste, hun kunne gøre for sin familie og andre, var at undervise. Hun sagde igen og igen: „Jeg elsker min familie. Jeg underviser dem."

Hvis en mor skal kunne gøre dette, må hun hele tiden være opmærksom på sine børns behov. Hun må opmuntre dem i deres tilværelse ved at deltage og ved at lære sammen med dem.

Da jeg besøgte Hiroshima i Japan, mødte jeg en 11-års dreng, som snart skulle være diakon. Han blev bedt om at tale ved konferencen. Selv om han var meget nervøs, citerede han med lethed skriftsteder og holdt en magtfuld tale. Der var ingen tvivl om, hvis strålende og smilende ansigt i forsamlingen der tilhørte hans mor.

Jeg besøgte for nylig en mor til en stor børneflok. Jeg har kendt og beundret hende i mange år. Jeg har set hendes børn vokse op og udvikle sig. Deres planer var en god uddannelse, en mission og et tempelægteskab. Jeg spurgte hende, hvori hemmeligheden bag hendes succes lå. Beskedent fortalte hun, at hun endnu ikke havde opnået succes, da livet er en stadig række af prøvelser og udfordringer. Men hun gav udtryk for, at det vigtigste i deres liv havde været at bevare et godt familiesammenhold.

Der sker mirakler, når det lykkes kvinder at give udtryk for deres ønske om at være mor ved at yde uselviske tjenestegerninger til velsignelse for menneskeheden.

Hun sagde: „Vi har været opmærksomme på, at enhver i familien har brug for at blive agtet og behandlet med respekt. Selvom hver især har forskellige evner og talenter, så har de brug for at vide, at de er et Guds barn, og at Gud elsker dem. Vi afholder regelmæssigt familiekonferencer (selv efter at børnene er blevet gift). Vi mener, at når kirken afholder generalkonferencer for at opbygge og instruere de hellige, så har vi af samme årsag brug for at holde familiekonferencer. Dette har virkelig styrket kærligheden i vores familie."

De ti sidste dages hellige kvinder, der varkandidater til den nationale anerkendelse som henholdsvis Årets Mor og Årets Unge Mor i USA, gav udtryk for de samme følelser. Disse kvinder talte hver især om uforbeholden kærlighed og om værdien af arbejdet ved at opbygge personligheder. De lovpriste dyder som latter, sang, kys, ros og opbyggelse af selvtillid. De frydede sig over et barns tro, miraklet ved at lære, muligheden for at give råd, spændingen ved at opdage, mulighederne for at udvikle sig og for sammen at se drømme gå i opfyldelse.

Det er ikke overraskende, at sidste dages hellige kvinder udsøges og modtager særlige anerkendelser. Som præsident Gordon B. Hinckley har erindret os om:

„Kirken har været i allerførste linie i uddannelsen af Zions døtre. . . . Vi tror, og vi har . . . lært, at en kvindes største mission i livet er at indgå et værdigt og lykkeligt ægteskab og opdrage lykkelige børn. Det betyder, at hun skal have børn og på en helt reel og personlig måde opfostre dem. . . . Men det er ikke uforeneligt med andre aktiviteter. Der hviler et enormt ansvar på kirkens såvel som samfundets kvinder i forbindelse med ægteskabet og moderskabet og det at opdrage gode og dygtige børn" (Januarstjernen, 1989).

Mange kvinder, som ikke får børn i dette liv, har øvet varig indflydelse på andre folks børn ved at belære og opfostre dem. De første lektier, jeg fik om faste og bøn, fik jeg af min skoles kvindelige rektor, som hjalp mig til at forene disse principper med mit liv. Der sker mirakler, når det lykkes kvinder at give udtryk for deres ønske om at være mor ved at yde uselviske tjenestegerninger til velsignelse for menneskeheden.

Efterhånden som jeg har lært at se kvindernes mange talenter og egenskaber, erkender jeg, hvor meget der er brug for deres styrke i denne uddeling. Vi må ikke glemme, at vi er Guds døtre og er her for at drage omsorg for hinanden, for familie og venner – kærlig omsorg, for at lindre de forandringer i livet som alle får at føle.

Er det ikke en fantastisk mulighed, vi har for at opfylde vor gudgivne rolle? *Gud har givet os det privilegium, at vi kan forme tilværelsen for dem, som vi har fået betroet i vores varetægt.* Selv de af os, som ikke er blevet velsignet med børn, kan stadig gøre vores indflydelse gældende ved at undervise, og opfostre børn. Det betyder ikke noget hvor vi bor, om vi er rige eller fattige, om vi har mange eller få børn. Vi kan alle give udtryk for denne kristne kærlighed gennem vores „tjenestegerning som mødre". ☐

(Uddrag af artikel fra *Church News*).

Doug Fryer

AT GRÆDE
MED DE HELLIGE

Biskop Glenn L. Pace
Andenrådgiver i Det Præsiderende Biskopråd

Jeg hørte for nogle år siden en populær sang med linien, der lød: „Jeg vil hellere le med synderne end græde med de hellige." I første omgang blev jeg vred, da jeg hørte disse ord. Den næste dag hørte jeg sangen igen, og da lo jeg af mig selv, fordi jeg havde forstået, hvorfor denne linie gjorde mig så vred. Det var fordi det var sandt!

Da jeg gik i grundskolen, skulle jeg med mine forældre i kirke om søndagen, mens andre gik i biografen. Da jeg gik i gymnasiet, indsamlede jeg fasteofre, mens andre sov til langt op ad formiddagen. Da jeg begyndte at studere, arbejdede jeg ikke om søndagen i supermarkedet for at tjene det dobbelte. Jeg holdt i stedet sabbaten hellig. Under min mission gik jeg rundt i gaderne lørdag aften, sammen med min kammerat, mens andre i min alder kørte forbi os med deres kærester, lo og pegede fingre ad os, mens de spurgte: „Hvem er *de to* underlige fyre?"

Som unge og nygifte gik min kone og jeg i kirke sammen med vores urolige børn. Ved søndagens pokalkamp – der skulle afgøre mesterskaberne i fodbold – årets vigtigste fodboldkamp – hvor den øvrige verden spiste, drak og morede sig, forsøgte vi at opmuntre vores børn til at lytte til talen af stavens højrådsmedlem. Andre gange, når vi kørte rundt i vores gamle, nedslidte bil, holdt vi stille for rødt lys ved siden af en lækker luxusvogn. De, der sad i bilen, havde det „rette" antal børn, der var klædt i sidste mode; de skelede til mine seks børn, der var klædt i second-hand-tøj, købt i en discountbutik.

Jeg blev meget frustreret sidste år, da mine børn i gymnasiealderen overtalte mig til at tage med til en koncert på Brigham Young University. Da dén sang, i hvilken den nævnte linie forekommer, blev annonceret af sangeren, sagde han: „Jeg er ikke ude på at om vende nogen, jeg vil bare gerne give jer et alternativ." Jeg havde mest lyst til at løbe op på scenen, gribe mikrofonen og give min mening til kende om dette emne. Mine børn var selvfølgelig blevet forfærdet, hvis jeg havde gjort det, så jeg beherskede mig.

Denne linie: „syndere ler og hellige græder" er en primitiv måde at nærme sig livet på – for primitiv; realiteterne ignoreres. Nogle syndere efterlader sig tårevædede spor efter et ødelagt liv, og vi sidste dages hellige får bestemt vores portion latter. Det gælder for hellige såvel som for syndere, at alt det, som har betydning i livet, ikke nødvendigvis behøver at være morsomt. Men vil det ikke på et givent tidspunkt vise sig, at mange af dem, der ikke gør sig nogen anstrengelser for at efterleve kirkens standarder, heller ikke vil få så mange glæde i livet som dem, der prøver at efterleve standarderne?

Det ser ud som om, at sidste dages helliges tilværelse styres af bud og befalinger, af forventninger, tjenestegerninger, ofre og økonomiske forpligtelser. Ude i verden ser vi mennesker, som ikke har nogle af disse såkaldte restriktioner – mennesker, som ikke kun er sammen med deres familier mandag aften, og som har 10–15% mere tilbage af deres løn, som de kan bruge. I og med at vi sidste dages hellige imødekommer vores forpligtelser over for kirken, har vi ikke råd til at gøre noget forkert!

Lad os være ærlige over for os selv: De hellige græder virkelig meget. Men det er også således, at man ikke kommer let til noget, som er værd at eje. Den celestiale lykke, som vi forsøger at opnå, får vi ikke uden anstrengelser.

Midt i prøvelserne

Midt i vores prøvelser sker det somme tider, at vi hulker: „Hvad har jeg gjort forkert, at jeg skal udsættes for dette?" Vi får ofte vanskeligheder i vort liv – ikke fordi vi har gjort noget forkert, men på grund af

det vi gør rigtigt. Vi stræber efter at nå den renhed og hellighed, som fører til ophøjelse. Vi må nødvendigvis allesammen igennem en vis portion ildprøver, for at vores sjæle kan blive smidige og føje sig i Herrens hånd. Joseph Smiths liv er et eksempel på dette princip. Der var formodentlig ingen mørkere periode i hans liv, end vinteren 1838–39, hvor han sad i Liberty fængsel. De hellige blev forfulgt, frarøvet deres ejendele og myrdet, og der var splid og frafald inden for kirkens egne rækker.

Vi er måske tilbøjelige til at undervurdere Josephs lidelser. Jeg taler ikke om kulden i fængslet, men om hans skuffelser. Vi tror måske, at det lettede på hans angst at tænke på, at han havde set Faderen og Frelseren og erindringen om, at han fik besøg af Moroni, Johannes Døber, Peter, Jakob og Johannes samt en hær af andre himmelske budbringere.

Denne viden har måske i virkeligheden kun forværret hans lidelser. Joseph havde trods alt fuldkommen kundskab om, at Gud kunne befri ham. Det var i en sådan situation, at Joseph råbte til Herren: „O Gud, hvor er du? Og hvor er paulunet, der dækker dit skjul?" (L&P 121:1).

Herren gav dette svar på hans smertefulde klage: „Min søn, fred være med din sjæl! Din modgang og dine lidelser skal blot vare et øjeblik" (L&P 121:7). Og han tilføjede: „Du skal vide, min søn, at alt dette skal give dig erfaring og tjene dig til bedste" (L&P 122:7).

„Til hvilket bedste?" Hvilket gode kunne der komme ud af denne oplevelse? En tidligere generalautoritet, B. H. Roberts, har givet os indblik i det eventuelle gode, der kan komme ud af en sådan oplevelse, idet han har beskrevet Josephs reaktion på en lignende oplevelse i 1842:

„. . . livets prøvelser er altid gavnlige, dersom de ikke forhærder menneskesjælen og gør den rå. Det var som om, Joseph Smith hver eneste dag under sine prøvelser blev mere og mere blød om hjertet, hans medfølelse blev mere universel. De øjeblikke, hvor han blev åndelig ophøjet, var storslåede. Ingen, som læser om dem, vil betvivle, at Gud havde inspireret denne mand til åndelig forståelse." (Joseph Smith: *History of the Church*, 7 bind. Introduction til 5. bind, s. XXVIII. Deseret Book Co., Salt Lake City, 1978).

Efter at Herren havde sagt til Joseph: „Alt dette skal give dig erfaring og tjene dig til bedste," sagde han: „Menneskesønnen steg ned under alt dette; er du større end han?" (L&P 122:8).

Grunden til, at Frelseren led i Getsemane var til dels den, at han derved fik uendelig medfølelse med os, når vi oplever prøvelser og trængsler. Frelseren kvalificerede sig til at blive den fuldkomne dommer gennem sine lidelser i Getsemane. Ingen af os vil kunne sige til ham på dommens dag: „Du ved ikke, hvordan det var." Han kender vores prøvelser bedre end vi selv, for han „steg ned under alt dette".

Mens en kærlig Fader i Himlen overværede, at hans elskede Søn led i Getsemane Have, råbte Frelseren:

Midt i vores prøvelser sker det somme tider at vi hulker: „Hvad har jeg gjort forkert, at jeg skal udsættes for dette?" Vi får ofte vanskeligheder i vort liv – ikke fordi vi har gjort noget forkert, men på grund af det vi gør rigtigt.

„Min Fader! er det muligt, så lad denne kalk gå mig forbi; dog ikke, som jeg vil, men som du vil" (Mattæus 26:39).

Kan I forestille jer tårerne i Faderens øjne, da han måtte sige nej til sin Søns anmodning? Kan vi fatte, hvilke tårer den hellige Fader fældede, da han måtte holde afstand fra Frelseren på korset og høre sin Søn sige: „Min Gud! Min Gud! Hvorfor har du forladt mig?" (Markus 15:34). Og alligevel lo synderne, mens Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, græd!

Vort personlige getsemane

Vi skal hver især igennem vort personlige getsemane. Der findes formodentlig intet større getsemane, hverken for hellige eller for syndere, som når et af vores børn dør. Kun få minutter efter, at en far, som jeg kender, havde hørt, at hans 10-årige datter var død efter en ulykke, skrev han et brev til hende. Læg mærke til, hvordan denne gode mands getsemane blev en hellig oplevelse for ham, på grund af hans kundskab

Når I græder i jeres getsemane, mens andre ler sammen med synderne, så lad være med at forbande den rensende ild, hvori I er blevet an bragt. Jeres udford ringer er guddommelig valgt, og det er dem, der vil fuldkommengøre jer i sidste ende.

R.T. BARRETT

om evangeliet og den gave han havde modtaget fra Trøstermanden. Tænk over forskellen på, hvordan han ville have reageret, dersom han ikke havde haft evangeliets lys (jeg citerer brevet med hans tilladelse):

„Hvis du kan få tilladelse til at lytte, så får du her nogle tanker, som din far kunne tænke sig at give udtryk for i sin og din mors glædens og sorgens stund.

Du har været en lysets engel i vort hjem. Selv ved din bortgang har du helliggjort oplevelsen ved den søde sorg over denne tidsbegrænsede adskillelse. Nu, hvor jeg sidder her på et hotelværelse langt borte fra vort hjem, og kun et øjeblik efter at jeg har hørt om din bortgang, har jeg tillid til, at du nu *virkelig* er hjemme. Det er rart at vide, at du nu ikke hindres af de svære fysiske begrænsninger, som du accepterede og levede med på en beundringsværdig måde uden at beklage dig.

Din mor og jeg og dine syv søskende er blevet bedre, fordi du kom til vores hjem. Straks efter din fødsel hjalp du os til at klare frygten for det ukendte, fordi du havde brug for særlig lægebehandling og opmærksomhed. Vi kan nu bedre holde af andre med fysiske, følelsesmæssige og mentale udfordringer, og påkalde og bede til vor Fader, som du i dag kender bedre end vi gør. Efterhånden som du blev ældre, lærte du os beslutsomhed. Du havde al mulig grund til at spilde din mælk, men du gjorde det aldrig. Du lærte at stave 97% af dit pensum for et helt år, og du kæmpede målbevidst med matematik. Du sad og læste sammen med din mor hver eneste aften uden at beklage dig. Jo – vi gjorde vort bedste for at hjælpe dig til at lære, men det, som vi lærte af dig, kan ikke rummes i bøger og det kan ikke nedskrives, for det er næsten for helligt til, at det kan beskrives.

Vi beder for alle os, som Herren forventer skal blive her på jorden endnu en tid. Vi beder til, at vi vil være værdige til at forenes med dig igen, og til at vi da må se dig fuldkommen sund og rask. Hvor ville vi dog ønske, at du kunne have blevet her! Hvor ville vi dog elske at høre dig sige: ‚Jeg elsker dig!' – sådan som du altid gjorde. Hvor ville vi dog glæde os over en omfavnelse! Ja, især lige nu, i dag."

Den rensende ild

Når I græder i jeres getsemane, mens andre ler sammen med synderne, så lad være med at forbande den rensende ild, hvori I er blevet anbragt. Jeres udfordringer er guddommelig valgt, og det er dem der vil fuldkommengøre jer i den sidste ende. Sidste dages hellige søger ikke det behagelige i livet. Vi opsøger ikke smerter og lidelser. Men vi er klar over, at alle mennesker får prøvelser og vanskeligheder, og at disse kan hjælpe os i udviklingen til at blive hellige og ophøjede.

Jeg har talt om sorgens og lidelsens tårer. Nu vil jeg tale om en anden slags tårer. Det er tårer, som er særegne for de hellige, og tårer som syndere aldrig vil fælde.

Da jeg sad i ældsternes kvorumspræsidentskab, arbejdede vi mange gange med mindre aktive familier. Under et personligt interview med et ægtepar, spurgte

Når man først har følt evangeliets glæde, kunne man ikke tænke sig at vende tilbage til verdens ligegyldigheder og pjank.

jeg: „Er det ikke snart på tide, at I tager til templet sammen med jeres børn?"

Jeg kunne næsten ikke tro det, da de svarede ja.

Da græd vi.

De blev bedt om at tale om deres „omvendelse" til et lørdagsmøde før en stavskonference, og da de fortalte om deres kærlighed til hinanden, græd jeg. Jeg troede, at jeg havde opbrugt alle mine tårer, da vi tog til templet – indtil jeg så dem og deres smukke døtre knæle ned foran altret og blive beseglet for tid og al evighed.

Kort efter min kaldelse til Det Præsiderende Biskopråd, fik jeg et brev fra en af mine onkler. „Kære Glen," stod der, „jeg så dig i TV sidste søndag. Er du klar over, hvilken bedrift du udrettede, da du fik din gamle synder af en onkel til at se generalkonferencen?"

Den sommer fejrede min onkel og tante guldbryllup. Efter receptionen fulgte jeg dem ud til deres bil og sagde: „Hvis I har lyst til at mødes med mig i templet i Salt Lake, vil jeg besegle jer til hinanden."

Der gik et år. En aften, hvor jeg kom sent hjem,

fandt jeg en besked, som ventede på mig: „Vær venlig at ringe til din onkel, uanset hvad tid du kommer hjem."

Jeg ringede, og han sagde: „Glenn, jeg ringer for at tage imod det tilbud, du gav os til vores guldbryllup, om at foretage en besegling i templet i Salt Lake."

Jeg spurgte: „Mener du det alvorligt? Hvornår?"

Han sagde: „Til december. Min biskop mener, at jeg kan nå at blive god nok til den tid."

Jeg beseglede dem til hinanden, og beseglede derpå to af deres sønner til dem. Min onkel og tante modtog de storslåede tempelvelsignelser efter 51 års ægteskab, og hele familien græd.

Præsidenten græd

En dag, efter at præsident Ezra Taft Benson havde været syg i nogen tid, stod han atter foran kirkens generalautoriteter ved et af vores månedlige møder i templet. Det var første gang vi var sammen med ham efter 2 måneder. Han fortalte om sin kærlighed til os og sagde: „Brødre, det er så dejligt at være sammen med jer igen." Og præsidenten græd.

Som afslutning på Frelserens besøg hos det nephitiske folk, mærkede han deres kærlighed og tro så stærkt, at han blev dybt rørt. Han havde netop sagt, at han ville forlade dem, men da han kiggede på folk, så han, „at de græd og så vedholdende på ham, som om de ville bede ham om at blive hos dem lidt længere.

Og han sagde til dem: Mit indre er fyldt med medlidenhed for jer" (3 Nephi 17:6).

Så helbredte han de syge, og de, der var helbredt, „kastede sig ned for fødderne af ham og tilbad ham; og . . . de badede hans fødder med deres tårer" (3 Nephi 17:10).

Derpå befalede Jesus dem „at hente deres små børn.

Og de kom med deres små børn og satte dem ned på jorden omkring ham

. . . og han sagde til dem: Salige er I for jeres tros skyld. Og se, min glæde er nu fuldkommen.

Og da han havde sagt disse ord, græd han . . . og han tog deres små børn, det ene efter det andet, og velsignede dem og bad til Faderen for dem.

Og da han havde gjort dette, græd han atter" (3 Nephi 17:11-12; 20-22).

Ældste Bruce McConkie talte om tårer ved generalkonferencen, et par uger før sin død. I et af de stærkeste vidnesbyrd, jeg nogensinde har hørt, sagde dette særlige vidne, som var fuldt og helt sikker på, at hans bortgang fra denne jord, var nært forestående: „Jeg bærer vidnesbyrd om, at Jesus Kristus er den levende Guds Søn, og at han blev korsfæstet for verdens synder. Han er vor Herre, vor Gud og vor Konge. Dette ved jeg personligt – uafhængigt af noget andet menneske.

Jeg er et af hans vidner, og en kommende dag skal jeg føle på naglegabene i hans hænder og fødder, og jeg skal bade hans fødder med mine tårer." (Aprilkonferencen 1985, Stjernen, årgang 134, s. 10).

De af os, som overværede denne storslåede tale, kan vidne om, at der blev fældet tårer, endog af ældste McConkie, mens han stod på talerstolen. Det var ikke sorgens tårer, men glædens tårer ved tanken om den velsignelse, der ventede ham.

Det var blot dagen før ældste McConkies tale, at jeg modtog min kaldelse til Det Præsiderende Biskopråd. Dagen efter hans tale, på en påskemorgen kl. 5, skrev jeg de ord, jeg ville sige om eftermiddagen. Mens jeg tænkte over ældste McConkies smukke ord, blev jeg overvældet ved tanken om mine svagheder og utilstrækkeligheder. Og da det begyndte at gå op for mig, hvad der var sket i mit eget liv, erstattedes min tvivl på mig selv med fred, selvtillid og evig glæde. Og så græd jeg.

Jeg skrev nogle ord, som jeg synes vil være passende at gentage her: „Jeg elsker Herren, Jesus Kristus. Jeg er lykkelig for, hvordan forsoningens forvandlende kraft har påvirket mig . . . Jeg befandt mig engang i mørke, men ser nu lyset. Jeg havde engang mistet al min tillid til Gud, men nu ved jeg, at alt er muligt for ham. Jeg skammede mig engang, men nu har han ‚fyldt mig med sin kærlighed, som om mit kød skulle fortæres' (2 Nephi 4:21). ‚Jeg er for evigt indesluttet i hans kærligheds arme' (2 Nephi 1:15)." (Aprilkonferencen 1985, Stjernen, årgang 134, s. 73).

Jeg har de samme følelser nu, som jeg havde denne påskedag. Denne kundskab fremkalder tårer.

Ville jeg så hellere le med synderne end græde med de hellige? Ikke et eneste øjeblik. Når man først har følt evangeliets glæde, kan man ikke tænke sig at vende tilbage til verdens ligegyldigheder og pjank. Vi kan gøre, hvad vil, og rejse hvorhen i verden vi vil, men vi vil kun finde en tomhed, som al verdens latter ikke vil kunne udfylde. Denne tomhed kan kun udfyldes, ved at vi bringer os i harmoni med de evige sandheder og lever i henhold til Guds foreskrevne love.

Efterhånden, som vi opnår større forståelse, indser vi, at sorgens tårer kan være overordentlig smukke, og at de i den sidste ende baner vej for evige glædestårer.

Verden kender kun lidt til sand glæde. *Jeg takker Gud for det gengivne evangelium, som giver os forståelse for, hvad sand glæde er, og hvordan vi kan opnå den.* Og jeg beder til, at vi hver især vil opdage det ædle ved at græde sammen med de hellige. □

På baggrund af en tale, afholdt på Brigham Young University i Provo, Utah.

Sorgens tårer kan være overordentlig smukke – de baner i den sidste ende vej for evige glædestårer.

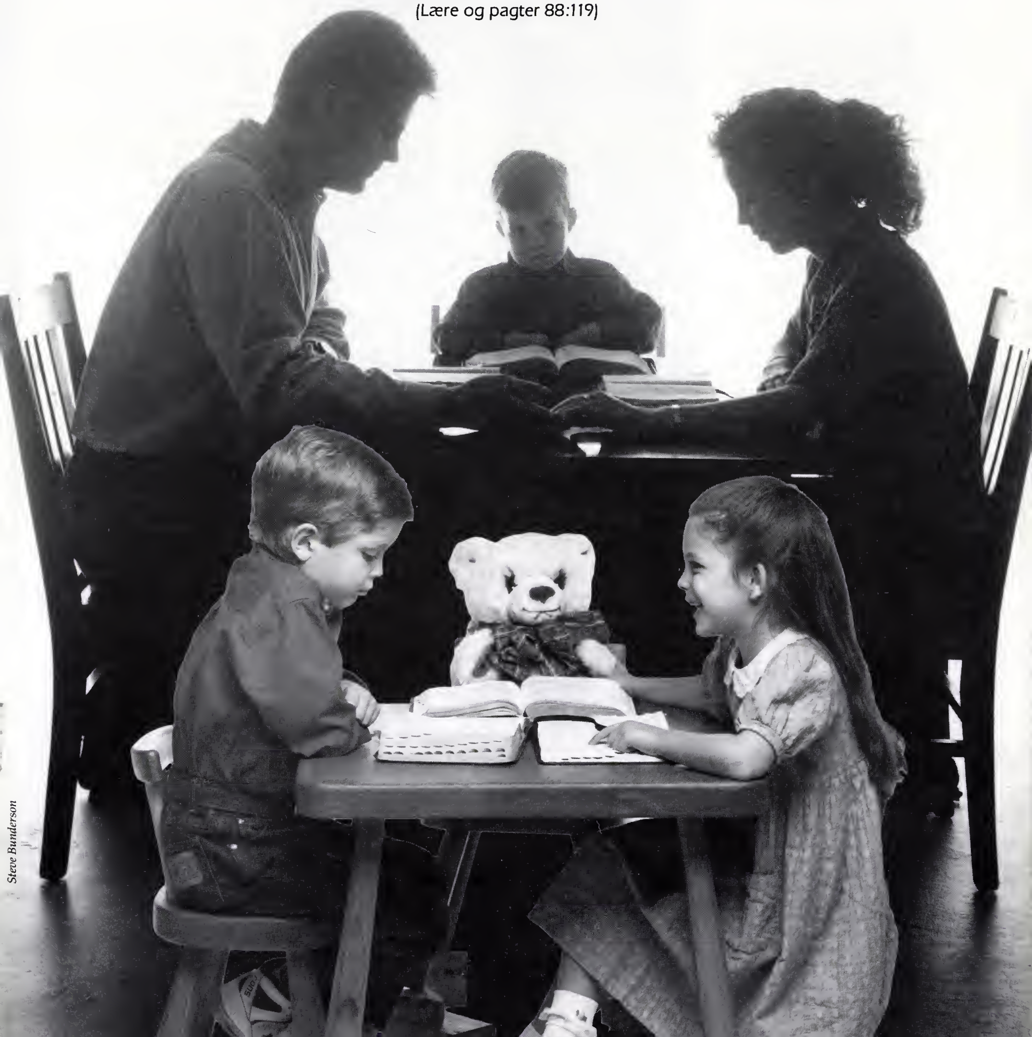
BØRNESTJERNEN

ISBN 0107-2145

April 1989

Organiser jer, byg et bedehus,
et lærdommens hus, et herlighedens hus,
ja, et Guds hus.

(Lære og pagter 88:119)

Steve Bunderson

Joseph Smith og Oliver Cowdery var ved at oversætte Mormons Bog, da de læste om dåb. De ønskede at vide mere om dåb, så de besluttede sig til at spørge vor himmelske Fader. De havde tro på, at Gud ville hjælpe dem til at kende sandheden. Den 15. maj 1829, gik de i ind skoven og bad.

En himmelsk person kom til Joseph og Oliver. Det var Johannes Døber, som for længe siden døbte Jesus.

Johannes Døber kom for at give Joseph og Oliver præstedømmet. *Præstedømmet er Guds magt.* Johannes Døber gav Joseph og Oliver det Aronske Præstedømme. Præster i det Aronske Præstedømme har myndighed til at døbe folk.

Johannes Døber bad Joseph og Oliver om at døbe hinanden. Da de blev døbt, kom de helt ned under vandet. Dette kaldes dåb ved nedsænkning, og det er den korrekte måde at døbe på.

Johannes Døber døbte Jesus på samme måde for længe siden. Da Jesus blev døbt var han også helt nede under vandet.

Efter dåben blev Joseph og Oliver fyldt af Helligånden. De vidste at Jesu Kristi Kirke snart ville være på jorden igen.

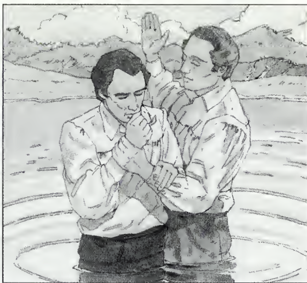
Avard Fairbanks

JOHANNES DØBER
GENGIVER
DET ARONSKE PRÆSTEDØMME

JOSEPH OG OLIVER MOD

Få dage senere blev Joseph og Oliver besøgt af Peter, Jakob og Johannes. Peter, Jakob og Johannes boede for længe siden sammen med Jesus. De var hans apostle. De gav Joseph Smith og Oliver Cowdery det Melkisedekske Præstedømme.

Guds præstedømme var igen på jorden. Nu kunne retfærdige mænd modtage præstedømmets magt. Mænd, der har det Melkisedekske præstedømme kan blive ledere i kirken. De kan velsigne mennesker. De kan give dem Helligåndens gave. De kan helbrede de syge. Alle disse ting kan hjælpe de Hellige til at forberede sig til at møde Gud.

Jesus fortalte Joseph, hvordan mændene i kirken skulle bruge deres præstedømme. Præstedømmet kan kun benyttes af retfærdige mænd. Mænd bør aldrig benytte præstedømmet til at kommandere eller være ondskabsfulde. De bør benytte præstedømmet i kærlighed og venlighed. De bør lytte til Helligånden. Hvis de gør disse ting vil de modtage forjættelserne af præstedømmets magt fra evighed til evighed. □

(Se L&P 13, 20, 27, 84, 121).

PETER, JAKOB OG JOHANNES GENGIVER DET MELKISEDEKSKE PRÆSTEDØMME

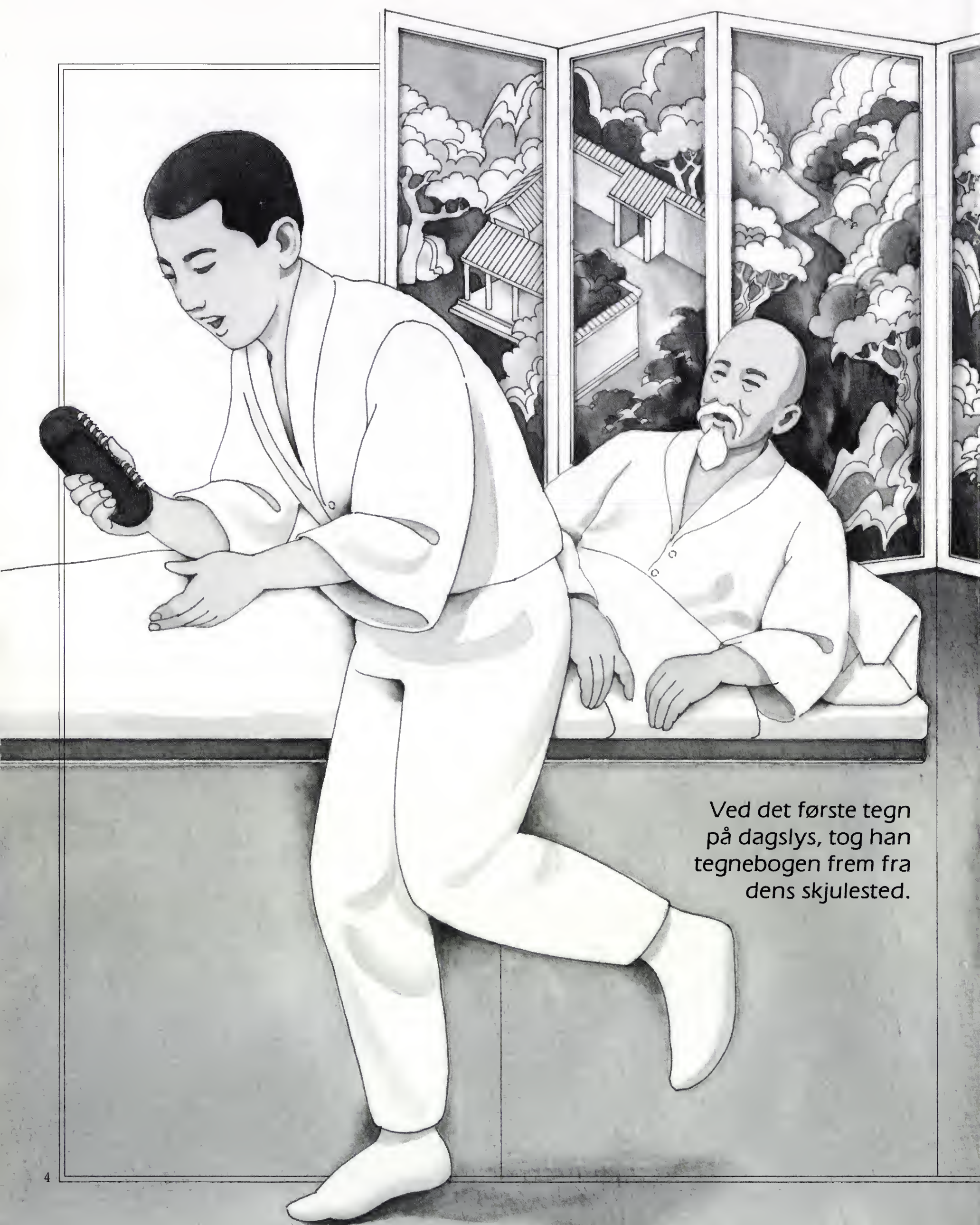
Kenneth Riley

…OTAGER PRÆSTEDØMMET

Ved det første tegn på dagslys, tog han tegnebogen frem fra dens skjulested.

HWANGAP FOR BEDSTEFAR

Bernadine Beatie

Chol-soo lå ganske stille og stirrede ud i mørket. Endelig hørte han den blide snorken fra værelset ved siden af. Kang, yu, hans bedstefar, var faldet i søvn. Chol-soo stod op og tog tegnebogen under madrassen. Han havde gemt den, da han og gamle Kang kom hjem fra Seoul om eftermiddagen. Tegnebogen var lavet af det fineste skind, og den var fuld af penge. Chol-soos øjne strålede, for nu kunne hans drøm gå i opfyldelse! Han ville lave en *hwangap* for Kang, yu!

Hwangap er en gammel skik i Korea, som fejres ved 60-årsfødselsdage. Kang, yu ville nå denne ærværdige alder om tre dage.

Chol-soo tog sedlerne ud af tegnebogen og talte dem. Der var nok til at købe nyt tøj og lækker mad. Alle i landsbyen skulle med, og efter festen skulle Kang, yu og de ældre mænd danse de gamle, statelige, koreanske folkedanse.

Chol-soo rynkede brynene. *Hvad skal jeg sige, når gamle Kang spørger mig, hvor jeg har pengene fra?* tænkte han.

Jeg fandt dem, da vi var til marked i Seoul, ville han svare. Chol-soo følte en underlig trykken omkring hjertet, for han vidste, at tegnebogen tilhørte Kim, min-soo, en fed, sjov butiksejer, som ofte besøgte hans bedstefar og tingede om prisen for bedstefaderens fine træskærerarbejder. I dag havde Kim efterladt sin tegnebog på den måtte, hvor han havde siddet. Chol-soo samlede den op og tænkte på at løbe efter ham og aflevere den til ham, men efter en pludselig indskydelse lod han i stedet for tegnebogen glide ned i sin egen lomme.

Nu stod han og stirrede på tegnebogen i sin hånd. Cho-soo blev stram om munden: „Det er ikke til mig selv!" hviskede han, mens han forsøgte at overbevise sig selv. „Bedstefar fortjener en hwangap, og det skal han få."

Chol-soo skubbede tegnebogen tilbage under madrassen og lagde sig igen, men han kunne ikke falde i søvn. Hans hoved var optaget af tanker om hans bedstefar.

Chol-soo var forældreløs. Hans bedstefar havde tit fortalt ham om den dag, han fandt Chol-soo ude på landevejen. Den kvinde, der havde taget sig af Chol-soo, kunne ikke længere brødføde ham. „Du smilede og lagde dine arme omkring mig, og du trykkede dig ind til mig. Den dag fandt jeg et barnebarn. Det var den heldigste dag i mit liv!" Således sluttede Kang altid historien.

Det var også heldigt for mig, tænkte Chol-soo. Gamle Kang var en dygtig håndværker, og han kunne altid skaffe nok mad, varmt tøj og betale for deres lille hus. Kang havde aldrig så travlt, at han ikke kunne reparere et stykke legetøj, og landsbyen kunne altid regne med hans hjælp, når de havde brug for den. Kang ofrede sig virkelig så meget for andre, at han ofte måtte arbejde til langt ud på natten for at blive færdig med sit træskærearbejde.

Chol-soo blev ved med at tænke på, at han mere end noget andet i verden ønskede at gøre sin bedstefar ære. Pludselig rejste han sig op i sin seng med brændende kinder. Hvis han skulle betale en hwangap med stjålne penge, så ville han ikke gøre den gamle ære. Det ville bringe ham skam.

Tankerne for rundt i hovedet på ham. Hvad skulle han gøre? Alt imens han tænkte på dette spørgsmål, vidste han det. *Tegnebogen måtte bringes tilbage!*

Chol-soo kunne slet ikke sove hele den lange nat. Ved det første tegn på dagslys, tog han tegnebogen frem fra dens skjulested, listede forbi Kang, yus værelse og var nået næsten helt hen til døren, da den gamle mand sagde.

„Hvor skal du hen så tidligt, mit barnebarn?"

„Jeg – jeg," begyndte Chol-soo. Og selv om han forsøgte at holde ordene tilbage, væltede hele historien ud af ham. „Jeg ville give dig en hwangap, og I stedet for har jeg bragt skam over dig. Jeg er ikke længere værdig til at være dit barnebarn."

Gamle Kang smilede mildt: „Du vil altid være mit barnebarn, mit elskede barnebarn. Kom, jeg vil følge med dig hen og aflevere tegnebogen."

„Tak," hviskede Chol-soo, og slugte en klump.

„Du skal ikke længere være ked af det. Min hwangap er bevidstheden om, at mit barnebarn er parat til at tage ansvaret for en forkert handling." Hans mørke øjne strålede. „Jeg har på fornemmelsen, at du ikke begår flere af den slags fejl."

„Det lover jeg dig, bedstefar!" erklærede Chol-soo ivrigt. Han kunne pludselig smile igen og det tunge omkring hjertet var væk. ☐

Jerry Harston

FRA VEN TIL VEN

Fra et personligt interview med

MICHAELENE GRASSLI

Præsidentinde for Primarys hovedbestyrelse

Sandra Stallings

Søster Michaelene Grasslis far læste til læge, da hun blev født. Hun og hendes familie flyttede mange gange, før de omsider bosatte sig i Blackfoot i Idaho, da hun var 9 år.

„Det var en fordel for mig, at jeg var den ældste af seks børn. Jeg har én søster og fire brødre," sagde søster Grassli. „Jeg fik mange ansvarsopgaver. Det gjorde, at jeg følte mig voksen, og jeg lærte en masse.

Jeg delte værelse med min søster. Vi holdt meget af at være sammen, men da vi var helt små, skændtes vi om, hvem af os der tog for meget plads i den store seng. En dag besluttede vi os til at få løst problemet. Vi tog en blyant og tegnede en streg ned gennem lagenet. Min mor syntes ikke om denne løsning og sagde, at vi ikke måtte tegne på lagenet igen. Da vi blev ældre, sagde vores forældre til os, at vi kunne få hver sit værelse. Dianne flyttede sine ting ind i et andet værelse, men hun blev der kun en enkelt nat. Vi foretrak at bo sammen, så hun flyttede tilbage igen den næste dag.

Min far kom hjem om aftenen, før vi faldt i søvn, og han fortalte historier for os," sagde søster Grassli. „Det bedste jeg vidste var at sidde på min fars skød. Jeg følte mig altid tryg under min opvækst, fordi jeg vidste, at min mor og far elskede mig. Jeg vidste, at de var retfærdige, og uanset hvad der skete, så ville de altid lade mig forklare. Når jeg gjorde noget, som jeg ikke burde, så syntes jeg, at deres straf var retfærdig. Min mor sagde til mig, at hun altid ville sige sandheden til mig, og jeg havde tillid til hende."

Søster Grassli holdt meget af at læse som unge pige. „Jeg elskede at læse i min seng om aftenen, eller på et tæppe i baghaven."

Som barn havde søster Grassli talent for at tegne. Hendes skoleveninder bad hende ofte om at tegne påklædningsdukker for dem. Hun tegnede dukker og forskelligt tøj til dem.

„En af mine bedstemødre var kunstner, hun malede akvareller," sagde søster Grassli, „og hun var den første, der viste mig, hvordan jeg skulle tegne og male. Hun lærte mig at male vilde roser. enere har hun lært min datter det samme."

Søster Grassli synes, at hun har haft en lykkelig barndom. „Jeg elskede at lære og gøre mange forskellige ting. Jeg blev klar over, at vor himmelske Fader ønsker, at vi skal lære alt muligt. Det er vigtigt at lære om skrifterne, men vor himmelske Fader ønsker også, at vi skal lære alt muligt andet godt. Det var spændende for mig. Jeg vidste, at vor himmelske Fader var interesseret i alt, hvad der har med os at gøre, og ikke kun en enkelt side af os."

Da søster Grassli var omkring 8 år, blev hun bedt om at holde tale i søndagsskolen. Hun øvede sig og øvede sig i sin tale om det førjordiske liv. „Jeg talte om, hvordan Jesus Kristus og Satan fremlagde deres planer, og at Kristi plan blev den foretrukne. Satan blev vred og sagde: ‚Jeg skal nok få fat i dem!' Dengang tænkte jeg: *Han skal ikke få fat i mig!* Jeg kan endnu huske, at jeg traf denne beslutning. Den beslutsomhed, jeg havde som 8-årig, har jeg holdt fast ved.

Det er en vigtig beslutning at træffe for voksne såvel som for børn," sagde søster Grassli. „Og når vi holder tale og gør det, som vi bliver bedt om i kirken, så får vi hjælp til at udvikle os og få stærkere vidnesbyrd.

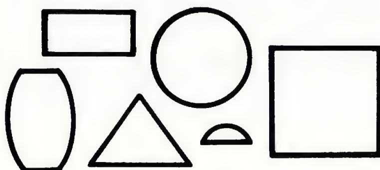
Mit budskab til verdens børn er, at vi kan finde svarene på alle livets problemer i Jesu lærdomme. Hvis vi altid vil følge hans lærdomme, så vil vi kunne føle os sikre og glade, uanset hvor hårdt livet kan være. Selv når vi er ulykkelige, vil vi have en indre fred, når vi efterlever evangeliet." □

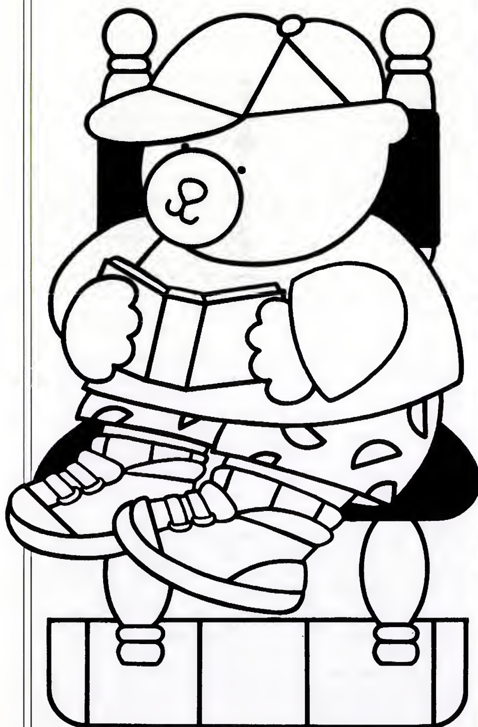
Roberta Fairall

BARE FOR SJOV

FORSKELLIGE FIGURER

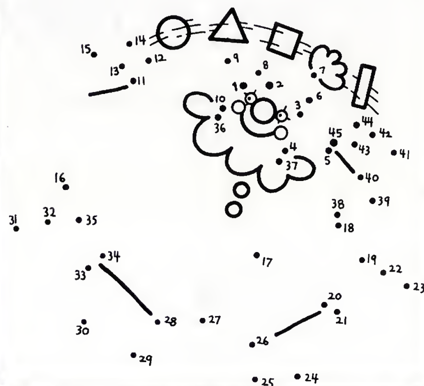
Sammenlign figurerne og find dem i billedet, der passer sammen.

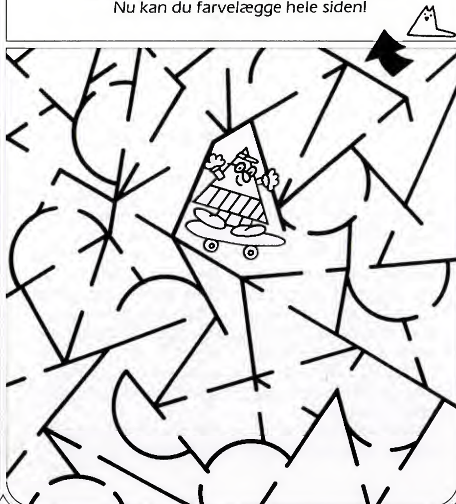
FRA PRIK TIL PRIK

Tegn fra prik til prik og se, hvem det er, der får de flyvende genstande til at bevæge sig rundt.

TREKANTREBUS

Hjælp trekantmanden med at finde vej ud.
Nu kan du farvelægge hele siden!

Lily Toy Hong

EN VELSIGNELSE, DER GIK I OPFYLDELSE

Stanton McDonald

Jeg har som læge været sammen med mange mennesker, lige før de skulle dø. Men kun få gange har sådanne oplevelser rørt mig på samme måde, som det jeg oplevede sammen med Cal og Lola Hamilton.

Lola, der var 62 år, havde været syg i mange år. Hun var næsten blind på grund af sukkersyge, hun havde alvorlig gigt samt led af

Nancy Crookston

kroniske hjerte- og lungesygdomme. Hun virkede træt, udslidt og ældre end hun var.

Men hendes mand, Cal, betragtede aldrig Lolas sygdom som en byrde. Cal var sund og stærk. Han så 10 år yngre ud, end han var, og han passede stadig sin forretning inden for landbruget. Men i de to år jeg kendte dem, interesserede han sig altid mest for sin kones ve og vel.

Dagene gik og Lola forblev på hospitalet. Cal forlod aldrig hendes side. Et sådant pres bringer ofte det værste frem i et menneske. Men Cal var altid høflig, han sagde aldrig et eneste uvenligt eller kritisk ord.

Lolas pasning og pleje var praktisk talt et fuldtidsjob. Alligevel klarede Cal det meste af det selv, og han var altid glad og begejstret. Deres børn, som alle var gift, hjalp også til. Den pleje, som Lola fik derhjemme, var ofte bedre, end den hun kunne få på hospitalet.

Lola var indlagt fire gange på to år – hver gang i en længere periode. Cal var hele tiden hos hende. Han sad og sov i en stol eller feltseng ved siden af hende. Han forlod hende kun lige længe nok til at spise et måltid mad, og kun hvis et af børnene var hos moderen. I al den tid hørte jeg aldrig et kritisk ord om sygeplejersker, sygehjælpere eller nogen andre. Cal roste og takkede os derimod.

Da Lola til sidst fik et alvorligt slagtilfælde, var Cal ødelagt. Han forlod hende ikke. Mens Lola var bevidstløs, fik hun en præstdømmevelsignelse, hvori der overraskende nok blev sagt, at hun ville blive helt rast igen. Denne velsignelse betød, at vi gjorde alt, hvad vi kunne, for at forlænge hendes liv.

Dagene gik og Lola forblev bevidstløs. Cal opholdt sig hele tiden på hospitalet, men hans ansigt afspejlede dag for dag stadig større angst, spænding og modløshed. Han blev så tynd og træt at se på, at jeg spekulerede på, om han mon var holdt op med at spise. Han stjal sig nu og da til et par minutters uforstyrret søvn. Hver gang Lolas vejrtrækning ændrede lyd eller hun hostede, sprang han op og så til hende.

Et sådant pres bringer ofte det værste frem i et menneske. Men Cal var altid høflig. Dette milde menneske udviste værdighed midt i sin sorg.

En lørdag, da jeg havde forladt Cal og Lola, gik jeg tilbage til lægernes afdeling og dumpede ned i en stol. Jeg fik tårer i øjnene ved tanken om Cals smerter og sorg.

Jeg bøjede endnu engang hovedet for at spørge min himmelske Fader, om jeg, der var Lolas læge, kunne gøre noget for at hjælpe. Var der noget, som jeg burde have gjort, men som jeg ikke havde gjort? Jeg spurgte til Lolas præstedømmevelsignelse. Hvorfor var der blevet sådan? Var præstedømmebæreren virkelig inspireret til at sige, som han gjorde?

I samme øjeblik fik jeg en tanke, som kom med stor styrke. Den eneste måde, hvorpå Lola kunne komme til at fungere fuldt ud igen, var ved at overføre hende til den næste tilværelse. Jeg havde før haft denne tanke, og jeg havde også nævnt den over for Cal. Men denne gang var den ledsaget af stor glæde. Jeg så Lola for mig, sød og charmerende, fuldt fungerende igen.

Min sorg forsvandt, og jeg følte den sikre glæde og fred, som kun Helligånden kan give os.

Jeg forlod lægernes afdeling med fred i hjertet. Få timer efter døde Lola stille og fredfyldt, og Cal kunne omsider tage hjem.

Jeg er Cal taknemmelig, for hans gode eksempel, som lærte mig, hvad kærlighed og opofrelse er. Jeg er Herren så taknemmelig for miraklet ved personlig åbenbaring, som kan ændre en nedbrydende tvivlrådig oplevelse til en dejlig, opbyggende oplevelse. ☐

Stanton McDonald er læge og bor i East Stake, Heber, Utah.

TOLERANCE
BEGYNDELSEN TIL EN KRISTUSLIGNENDE KÆRLIGHED

Ann N. Madsen

Noget af det første jeg husker fra min barndom, er om min far, der var en velsignet fredsstifter, som altid, når der var uenighed i familien, mæglede ved at sige: „Vær tolerante, vi er hver især enestående i vores forskellighed. Folk *er* forskellige, men det behøver nødvendigvis ikke at være noget dårligt."

Jeg er sikker på, at erindringen om min fars ord blev begyndelsen til min forståelse for menneskers forskelligheder.

Præsident Gordon B. Hinckley har talt om et problem, der har forbindelse med det princip, som min far lærte os. Han sagde: „Vi lever i et samfund, som lever af kritik. Det er så let at finde fejl og at modstå at gøre det kræver stor disciplin . . . Sandhedens fjende vil splitte os og fremdyrke kritiske holdninger i os, som, hvis de får lov at udvikle sig, vil lede os bort fra vejen mod vort gudgivne mål. Vi må ikke tillade at dette sker." (Aprilkonferencen 1982, Den danske Stjerne, oktober 1982, s. 97).

Hvordan *bør* vi reagere i vor problemfyldte tidsalder, når vi ude i verden dagligt møder kritik og fjendtlighed? Og hvordan bør vi reagere på hverdagens uoverensstemmelser og fejltagelser i vort liv?

Jeg kunne tænke mig at nævne, at vi kan finde en del af svaret i to sætninger i vores trosartikler. I den 11. trosartikel står der: „Vi kræver ret til at dyrke den almægtige Gud i overensstemmelse med vor egen samvittigheds bud *og indrømmer alle mennesker den samme ret*, lad dem tilbede hvorledes, hvor, eller hvad de vil" (Fremhævelse tilføjet).

„Og indrømmer alle mennesker den samme ret" – indebærer naturligvis religiøs *tolerance*. Jeg kan godt lide at tænke på, at dette er et evangelisk princip, som kan udvides, så det gælder tolerance under enhver form, og det var netop det min far ønskede, at jeg skulle forstå.

I den 13. trosartikel står der en anden sætning, som har forbindelse med det her nævnte: „Vi tror, at vi må . . . gøre godt mod *alle*" (Fremhævelse tilføjet).

Det forekommer mig, at for at kunne „gøre godt mod alle" må vi gå et skridt videre end til at „indrømme alle mennesker den samme ret" – til noget, vi kunne kalde *barmhjertighed* eller Frelserens form for kærlighed.

Jeg tror, at tolerance fører til barmhjertighed, og at der ikke findes nogen genvej udenom tolerance til kristuslignende kærlighed.

Det modsatte af tolerance er naturligvis intolerance eller selvretfærdighed – det er andre ord for den fejlfinding og kritik, som præsident Hinckley omtaler. Hvorfor *er* vi somme tider kritiske og intolerante over for vores omgivelser?

Det er måske på grund af de forskelligheder, som min far påpegede for mig. Vi adskiller os fra andre ved de forskelligheder vi ser. Vi føler os godt tilpas sammen med mennesker, der klæder sig som vi gør, tænker som vi gør og handler som vi gør. Og vi føler os dårligt tilpas sammen med mennesker, som er anderledes.

For eksempel kan fysiske anormaliteter eller forskelle somme tider være årsag til, at vi føler ubehag. De færreste mennesker vil naturligvis åbenlyst påpege sådanne forskelle. Men er vi parate til at gøre en indsats for at se bort fra sådanne forskelle, for at skabe et venskabeligt forhold? I evangeliet lærer vi, at vi er åndeligt beslægtede, og at dette slægtskab ikke bør svækkes af fysiske forskelligheder.

Aldersforskelle bør ikke betyde ret meget. Jeg husker tydeligt da jeg var 35, det dejlige øjeblik, da en 82-årig dame, som jeg respekterede og holdt meget af, fortalte mig, hvor glad hun var for, at jeg var hendes veninde. Jeg havde dumt nok aldrig før tænkt på, at venskaber kunne overskride den såkaldte aldersgrænse på den måde. Men meget af det jeg ved, har jeg lært ved at iagttage og lytte til mennesker, som var ældre og klogere og yngre og klogere end jeg.

Nogle forskelligheder, som de fysiske jeg lige har nævnt, betyder overhovedet intet og burde aldrig skille os ad. De fleste kulturforskelle hører også under

Robert T. Barrett

TOLERANCE OG TÅLMODIGHED KAN FØRE TIL DEN BARMHJERTIGHED OG KÆRLIGHED, SOM FRELSEREN UDVISTE – HAN, DER END IKKE BETRAGTEDE DEM, DER KORSFÆSTEDE HAM, SOM SINE FJENDER.

denne kategori. Vi er en verdensomfattende kirke og repræsenterer mange forskellige kulturer.

Denne viden hjælper os i forhold, hvor der er forskelligheder, som *virkelig* betyder noget – det være sig værdinormer, principper, sandhed og bekræftelsen af religiøse oplevelser, hvilket kaldes vidnesbyrd. Vi skal holde os til sandheden, men det bør ikke forhindre os i at være tolerante, barmhjertige og kærlige. Selv om vi accepterer andre og har næstekærlighed, behøver vi hverken at tilegne os andres ideer eller være nedladende. Når andre er anderledes end vi på disse væsentlige punkter, så må vi lære at skelne mellem mennesker og deres traditioner. Gode mennesker kan godt tro noget, som er forkert.

Endvidere bør vi erindre at det at vi *kender* sande og retfærdige principper, ikke automatisk gør en sidste dages hellig bedre og mere retfærdig end andre. Det kunne godt være således – men det er efterlevelsen af det vi ved, og ikke kundskaben alene, der virkelig betyder noget. Joseph Smith lærte os: „Hele den religiøse verden praler af retfærdighed; det er djævelens lære at holde det menneskelige sind tilbage og hindre vort fremskridt ved at fylde os med selvretfærdighed. Jo nærmere vi kommer vor himmelske Fader, jo mere er vi tilbøjelige til at se med medlidenhed og kærlighed på sjæle, der er ved at gå deres undergang i møde; vi føler at vi gerne ville tage dem op på skulderen og kaste deres synder bag ryggen af os . . . *hvis I ønsker, at Gud skal have barmhjertighed med jer, så vær barmhjertige over for hverandre.*" (Profeten Joseph Smiths lærdomme, s. 288). Vi lærer gennem evangeliet, at vi ikke må dømme vores søskende for deres svagheder og synder, men vi skal i vores levemåde vise dem, hvordan det er muligt at undgå at synde ved at lære sandheden at kende og efterleve den. Satan ler, når vi dømmer, kritiserer eller stempler andre.

Jeg tænker ofte på den 11-årige dreng, jeg underviste i Primary for mange år siden. Han var blevet stemplet som „ballademager". Men da jeg lærte ham at kende,

opdagede jeg, at han var stemplet forkert. Han burde være stemplet „mentalt vågen" eller „forud for alle andre". Han kedede sig, fordi han kendte alle svarene. Han trængte kun til udfordringer.

Giver vi vores søskende lov til at forandre sig, til at omvende sig, eller har vi behæftet dem med etiketter – længe efter, at de er blevet ugyldige?

Jeg hørte for nylig om en mand, der forlod kirkedomstolen vred og uomvendt efter at være udelukket af kirken. Hvis vi havde deltaget i denne retssag, ville mange af os måske have sagt: „Det er godt nok. Nu har han tid til at gennemgå tingene," andre ville måske oven i købet tænke: „Det var godt han blev udelukket." Men én af de tilstedeværende højrådsmedlemmer brugte tre aftener om ugen de næste år på at besøge denne mand, indtil han omvendte sig, atter blev aktiv og genetableret i kirken.

Hvordan bør jeg reagere over for den, der for nylig er udelukket eller længe har været det? Eller over for den unge, ugifte mor? Eller over for en sidste dages hellig ung mand – eller en hvilken som helst anden ung mand i missionæralderen, som kæmper med et narkotika- eller alkoholproblem? Hvorfor ikke reagere som der står i Esajas 1:18-19?

„Kom, lad os gå i rette med hinanden, siger Herren. Er eders synder som skarlagen, de skal blive hvide som sne; er de end røde som purpur, de skal dog blive som uld.

Lyder I villigt, skal I æde landets goder."

Det er et af de smukkeste budskaber i evangeliet, men desværre ét som vi somme tider holder hemmeligt for dem, vi er tilbageholdende med at udstrækkes vores kærlighed til.

Og hvordan skal jeg reagere over for mennesker, som tilhører en anden religion? Skulle vi ikke anvende det råd, som er givet til Lyman Sherman i Lære og Pagter 108:7?

„Styrk derfor dine brødre i alle dine samtaler, i alle dine bønner og i alle dine handlinger."

Ordet *alle* er nævnt hele tre gange i dette skriftsted. Dermed er der ikke levnet megen plads til undtagelser.

Hvis vi kan lære tålmodighed og give alle mennesker det privilegium at opdage sandheden i deres eget tempo, så vil vi have gjort et umådeligt skridt hen imod den barmhjertighed og kærlighed som Frelseren udviste, for han betragtede ikke dem, der korsfæstede ham, som sine fjender. Hans eksempel vil bestandigt kunne lære os den milde vej fra tolerance til barmhjertighed og fuldkommen kærlighed. Når som helst han blev provokeret til at rase imod sine modstandere, sagde han i stedet for: „Og jeg – når jeg er blevet ophøjet fra jorden, vil jeg drage *alle* til mig" (Johannes 12:32; fremhævelse tilføjet), og således ofrede han sig for os, for at vi kan få plads til at omvende os.

Er det ikke også det mindste, vi kan gøre for vor Faders verdensomfattende familie? ☐

ALDEREN ER BLOT ÉN AF DE FORSKELLE, SOM IKKE BØR BETYDE RET MEGET, FOR VI KAN LÆRE MEGET AF DEM, DER ER ÆLDRE OG KLOGERE, SÅVEL SOM AF DEM, DER ER YNGRE OG KLOGERE.

BESØGSLÆRERINDEBUDSKAB

ETHVERT MEDLEM ER MISSIONÆR

Formål: At minde søstrene om, at enhver sidste dages hellig kan være en effektiv missionær.

Herrens befaling om „at forkynde evangeliet for al skabningen" (Markus 16:15) gælder for os såvel som for Jesu disciple i gamle dage. „Vi må . . . tage missioneringen alvorligere," siger præsident Ezra Taft Benson. „Der forventes mere af os end af nogen tidligere generation." (Aprilkonferencen 1985, Stjernen, årgang 134, s. 5).

Som et eksempel på, hvordan vi kan forberede os til at blive effektive missionærer, kan vi studere Mosiahs fire sønner. De har sikkert også været nervøse for at forkynde evangeliet. Men under deres forberedelser „fattede (de) mod i hjertet" (Alma 17:12).

Disse unge mennesker omvendte sig fra deres synder og forsøgte at efterleve evangeliet af hele deres hjerte (se Mosiah 27:32-37). De „havde ransaget skrifterne med flid for at kunne få kundskab om Guds ord". Og de fastede og bad, for at Gud kunne „skænke dem en del af sin Ånd til at ledsage dem . . . så de . . . kunne blive et redskab i Guds hånd til at bringe deres brødre . . . til sandheds erkendelse" (se Alma 17:2-3, 9). Deres måde at forberede sig på kan tjene som eksempel for os.

„Vi behøver ikke at blive sendt til fjerntliggende byer eller betræde fjerne lande for at være missionærer," siger ældste Russell Ballard. „Naboer, venner, bekendte, familie, slægtninge og fremmede på gaden hører allesammen til den verden som vi bør dele evangeliets budskab med."

Ældste Ballard har opstillet en fremgangsmåde, som kan hjælpe os i vores missionering. For det første bør vi under bøn fastsætte en dato, hvor vi vil have forberedt en eller anden til at høre evangeliets budskab. For det andet bør vi faste og bede om at blive vejledt til at forstå, hvem Herren ønsker, at vi skal fortælle om evangeliet. „I vil få særlige åndelige oplevelser, når Herren inspirerer jer," siger ældste Ballard. „Han vil hjælpe jer til bedre at forstå og fatte dette arbejde ved at lade navne på ikke-medlemmer dukke op i jeres sind . . . I vil blive velsignet, så I ved, hvad I skal sige, og hvordan I skal nærme jer de forskellige mennesker."

Når vi søger Herrens vejledning i vores missionering, vil det være til stor velsignelse i både vort eget og andres liv. Ældste Ballard siger, at „ingen glæde kan sammenlignes med den, man får ved at bringe Jesu Kristi evangeliums lys ind i en af vor himmelske Faders børns tilværelse". (Oktoberkonferencen 1984. Stjernen, årgang 134, s. 13, 14). □

Forslag til besøgslærerinderne

1. Læs Alma 17 og Alma 26. Tal om, hvordan vi kan følge Mosiahs sønners eksempel i vore forberedelser til at missionere.
2. Fortæl om en gang, hvor I fortalte et ikke-medlem eller et mindre aktivt medlem om evangeliet.

(Se *Familieaften Idé- og håndbog*, s. 135-142 og 221-222, der henviser til samme emne).

Drengen var ude af stand til at gå eller løfte på noget, men hans biskop fandt en kreativ måde, som gjorde ham i stand til at omdele nadveren.

Ondre Pettingill

HJÆLP TIL HANDICAPPEDE

Carmen B. Pingree

Biskoppen, til en 12-årig handicappet i kørestol, besøgte drengens hjem medbringende et målebånd. Denne dreng kunne hverken gå eller bære noget, og derfor målte denne opmærksomme præstedømmeleder hans kørestol, for at kunne lave en plade, hvorpå der kunne stå en nadverbakke. Hver uge så wardets medlemmer dermed et smukt eksempel på barmhjertighed i funktion, når de andre i præstedømmet efter tur skubbede kørestolen, så drengen kunne være med til at omdele nadveren til forsamlingen.

Mange medlemmer med særlige behov er afholdt og accepteret for det, som de er og kan. De fleste kirkeledere og medlemmer er hjælpsomme og reagerer positivt. Men somme tider er der noget, vi misforstår, vi ved ikke nok eller er bange for at hjælpe. Lad os se på nogle af disse misforståelser – og hvordan de kan løses.

1. MISFORSTÅELSE:

Spørgsmålet om „særlige behov" kommer ikke rigtigt mig ved, for der er kun et par stykker med handicap i vores ward.

1. KENDSGERNING:

Procenten af mennesker med handicap i den almindelige befolkning er den samme blandt kirkens medlemmer. I visse områder er antallet meget stort. Men hvis der er så mange medlemmer med særlige behov, hvorfor ser vi dem så ikke i kirken? Der er mindst to grunde til dette:

For det første kan man i de fleste tilfælde ikke se på folk, at de har et handicap. Kun en lille procentdel af de handicappede er for eksempel blinde eller sidder i kørestol. De fleste handicappede ser helt almindelige ud – som for eksempel mennesker med indlæringsvanskeligheder, folk som er intellektuelt skadede, har kommunikationsvanskeligheder, hører dårligt eller er adfærdsvanskelige.

For det andet ser vi ikke så mange handicappede i kirken, fordi de ikke kommer. Spørg dig selv: Ville jeg komme i kirken, hvis jeg følte det ubehageligt at komme der, hvis jeg ikke kunne forstå, hvad der blev sagt, eller hvis jeg ikke fik mulighed for at deltage i programmerne?

2. MISFORSTÅELSE:

Der er måske mennesker, der ikke kommer i kirken på grund af deres handicap, men det har ingen alvorlig betydning for aktiviteten som helhed i vores ward.

2. KENDSGERNING:

Den enkelte handicappedes aktivitet i kirken påvirker hele hans eller hendes familie. Hvis et menneske, med særlige behov, føler sig udenfor eller føler sig ubehageligt til mode ved arrangementerne og bliver væk fra kirken, så må én i familien ofte blive hjemme for at tage sig af den pågældende.

Kan I fornemme hvilken ensomhedsfølelse, der ligger i følgende udtalelse af én af forældrene til en ung pige med et mentalt handicap: „Familier, der har børn der er mentalt handicappede, lever et ensomt liv. Mentale handicap er almindelige, men det er alligevel et emne som ofte ignoreres, forbigås eller undgås. Nogle betragter et handicap som en unåde eller straf for familien."

„Jeg har opdaget, at handicap stadig er et problem, som man helst undgår at tale om," siger en mor.

Phil Shurtleff

„Wardets medlemmer taler ikke om det, og familiens medlemmer bliver overladt til at kæmpe med det alene. Vi har opdaget, at vi må søge organisationer uden for kirken, for at få hjælp og vejledning."

En mor, til en søn med særlige behov, siger: „Da vi flyttede til et nyt ward, ringede jeg til biskoppen for at undersøge om der var en klasse til Adam. Jeg ringede til ham flere gange, men der var ingen som kontaktede mig. Mine besøgslærerinder og hjemmelærere begyndte at spørge, hvorfor vi ikke kom i kirken. Vi spurgte atter om der var nogen, som kunne hjælpe os med vores problem. Men efterhånden som tiden gik, og der ikke var nogen som reagerede, begyndte vi at falde fra kirken. Min mand og jeg var skilt, og jeg begyndte at komme i en anden kirke, fordi de hver søndag havde en specialklasse for den slags børn. Mennesker af en hvilken som helst tro var velkomne."

Heldigvis giftede denne gode kvinde sig senere med en mand, som blev kontaktet af missionærerne og tilsluttede sig kirken. Familien flyttede til et andet område, hvor lederne reagerede på sønnens behov, og hele familien blev beseglet til hinanden i templet.

Sådanne oplevelser viser, at det kan få vidtrækkende betydning for en hel families aktivitet og frelse, hvordan der reageres på de behov, som handicappede har. Der findes mange af den slags familier, som kæmper en desperat kamp, fordi de har brug for vores kærlighed og interesse. Vores omsorg kan bidrage til en lykkelig udgang på problemet. (Se ældste James E. Fausts artikel fra oktoberkonferencen 1984, som giver et indblik i de udfordringer, familier med den slags problemer har. „Guds gerninger", Stjernen, årgang 134, s. 45-46).

3. MISFORSTÅELSE:

Hvis et menneske ikke er fuldt ud tilregnelig, behøver han eller hun ikke at lære om evangeliet.

3. KENDSGERNING:

Alle mennesker, også dem der har intellektuelle handicap, må lære at forstå så meget, som de kan om evangeliets principper, så de her på jorden kan få et perspektiv af frelsesplanen.

Evangeliets principper kan give handicappede de evner og den indre fred, som de har brug for, så de kan udholde de prøvelser de får i livet. Evangeliet hjælper dem til at udvikle forståelse, tålmodighed, mod og håb. Det velsigner dem med vished om, at de er af stor værdi og er afholdte.

Disse gode mennesker har brug for at vide, at de trods deres handicap har betydning i Herrens rige. Det er vores privilegium at undervise dem og at dyrke Gud side om side med dem.

Der var en primarylærer, som lærte tegnsprog, for at hun kunne kommunikere med en 9-årig pige, som var multihandicappet. „At undervise et barn som Helen har været én af de største udfordringer og mest lønsomme kaldelser, jeg har haft i mit liv," siger hun. „Når jeg underviser – ånd til ånd – ser jeg ind i pigens ansigt og håber på, at jeg kan være dér, hvor hun er, når dette liv er forbi: sammen med Gud."

En leder i Unge Piger, som havde en specialklasse, sagde begejstret: „Enhver ung mand og enhver ung pige kan tilbede Herren *nu* – de behøver ikke at vente til tusindårsriget eller til opstandelsen – men de kan gøre det *nu*, på deres egen måde."

4. MISFORSTÅELSE:

Jeg kan ikke hjælpe, for jeg ved ikke, hvordan jeg gør.

4. KENDSGERNING:

Hvis du ønsker at hjælpe, så kan du!

Hvis ikke vi tror, at vi kan hjælpe, kan det give ødelæggende resultater: „Jeg kan ikke huske, at min biskop nogensinde har spurgt til min søns tilstand og hvordan jeg klarede denne situation," siger en far.

MENNESKER MED HANDICAP HAR DE SAMME BEHOV, SOM VI ANDRE. DE ØNSKER AT VÆRE AFHOLDTE OG BLIVE ANERKENDT, AT VÆRE MED OG OPLEVE DE SAMME GLÆDER SOM VI.

„Det er især mærkeligt, fordi jeg er hans sekretær. Mine hjemmelærere har heller aldrig nævnt problemet med vores barn, og højpræsternes gruppeleder undgår at tale om det.

Hvis min biskop, mine hjemmelærere og højpræsternes gruppeleder var ufølsomme og ligeglade med folk, kunne jeg forstå det. Men de er allesammen gode mennesker. Når jeg tænker nærmere over situationen, så er jeg klar over, at *de blot er mennesker, der ikke ved, hvad de skal gøre*."

Jeg har ofte tænkt på præsten og levitten i lignelsen om den barmhjertige samaritaner. Hvorfor gik de over på den anden side af gaden, da de så den sårede i vejkanten? De var måske hverken onde eller dårlige mennesker, men simpelthen bange. Måske vidste de ikke, hvad de skulle gøre. Måske havde de ikke omsorg nok for andre. De lod måske deres uvidenhed, afstumpethed eller frygt overvinde deres barmhjertige følelser, som de burde have reageret på.

Det var samaritaneren, en politisk modstander, der, „da han så ham, ynkedes . . . inderligt". Han gjorde, hvad han kunne for manden, hvorpå han engagerede andre til at give ham den nødvendige pasning og pleje. (Lukas 10:29-37).

Vi kan hjælpe ligesom samaritaneren, hvis vi ønsker at gøre det. Det eneste vi behøver er faktisk bare opmærksomhed og et ønske. Prøv at betragte handicappede, præcis som det de er – *mennesker*, der tilfældigvis har fået et handicap. De *har de samme behov, som vi andre. De ønsker at være afholdte og blive anerkendt, at være med og opleve de samme glæder* som vi.

5. MISFORSTÅELSE:

Det er svært at engagere mennesker med særlige behov, for de kan faktisk ikke gøre ret mange ting.

5. KENDSGERNING:

Der er lige så mange måder at involvere dem på, som der er mennesker med handicap.

Vi må ikke glemme, at kirken er til for den enkelte – og ikke den enkelte for kirken. Det kræver medfølelse og inspiration at tilpasse kirkens programmer efter den enkeltes behov.

Jeg kender en biskop, der præsiderer over sit ward fra en kørestol, en intellektuel handicappet hjælpeforeningssøster, som med stor stolthed arbejder i børnehaven, og en kvinde med dårlig hørelse, som underviser i søndagsskolen. En ung mand, der er fuldstændig lammet fra halsen og nedefter, har gennemført en fuldtidsmission, hvor han var med til at omvende mere end 200 mennesker.

Et højrådsmedlem siger: „Jeg er blind, og alligevel har jeg haft høje stillinger i ward og stav. Folk behandler mig som et menneske – mit handicap står mig ikke i vejen. Det har ikke altid været således. Det tager nogle år, før folk lærer at forstå."

Hvad enten en handicappet bliver kaldet til at være stavspræsident eller hjælper til med at slukke lyset efter møderne, så vil han eller hun glæde sig over at arbejde i Herrens rige.

6. MISFORSTÅELSE:

Jeg føler med dem, der har særlige behov, men jeg har ærlig talt ikke tid til at tage mig af flere projekter.

6. KENDSGERNING:

For at kunne hjælpe mennesker med særlige behov, kræves der snarere nye holdninger end nye programmer, mere omsorg fremfor mere tid.

For nogle år siden deltog vores familie i en sidste dages hellig spejder træningslejr. Vores ældste børn var med til aktiviteterne, og vi havde det pragtfuldt. Men vores 9-årige psykotiske søn, Brian, havde det svært. Spejderaktiviteterne var ikke beregnet på en dreng, der havde sociale problemer og svært ved at tale. Jeg følte mig såret, ydmyget og var dybt fortvivlet, da jeg så den intolerance og utålmodighed, der blev vist min søn, der så normal ud, men hvis handicap bestod i en unormal opførsel. Han var lige så ulykkelig som sine kammerater.

Ved et hjælpeforeningsmøde under lejren brugte jeg nogle minutter på at forklare Brians handicap og fortalte om nogle af de udfordringer, der var ved at opdrage ham. Efter dette begyndte søstrene at forklare situationen for deres børn. Inden der var gået en time, havde hele lejren hørt om Brian.

Aldrig før har jeg set en så radikal ændring i indstillingen, eller følt en så stor kærlighed og accept. Det bekræfter min tro på, at kirken består af dejlige mennesker, som vil reagere kristuslignende, når de forstår andres behov. De vil ikke kun reagere, men af samme grund vil de også gøre det bedre.

„Kurt, der er mongolbarn og spejder, har problemer med at koordinere sine bevægelser," siger en præstedømmeleder. „Han var med sin spejdertrop på en 30-km's vandretur. Efter 16 km. begyndte han at sakke bagud. Men da han havde sin far foran sig og sin spejderleder bag sig, lykkedes det ham at tage hvert eneste skridt på turen. Vi ventede i timer på, at han skulle nå igennem."

Da Kurt og hans hjælpere endelig dukkede op, satte et heppekor spontant i gang, og Kurt løb stolt det sidste stykke vej, mens han råbte: „Jeg klarede det, jeg klarede det! De hepper på mig! De synes, at jeg er god!" Der var ikke et øje tørt. „Vi glemmer aldrig denne lektie."

Jesus sagde: „Har I syge blandt jer? Bring dem hid. Har I lamme, blinde, halte, vanføre, spedalske eller svindsottige, døve eller andre plaget på anden vis? Bring dem hid . . . thi jeg har medlidenhed med jer" (3 Nephi 17:7).

Mange medlemmer med særlige behov er afholdt og accepteret for det, som de er og kan. De fleste kirkeledere og medlemmer er hjælpsomme og reagerer positivt.

Denne barmhjertige Frelser lever og elsker stadig hver eneste én af os, uanset vores handicap eller vores svagheder. Må vi vandre i hans fodspor og følge hans eksempel. Må vort ønske om at betjene hans specielle børn vokse. Må vores medfølelse overvinde vores frygt, og må vi elske dem, undervise dem og arbejde side om side med dem i Herrens rige.

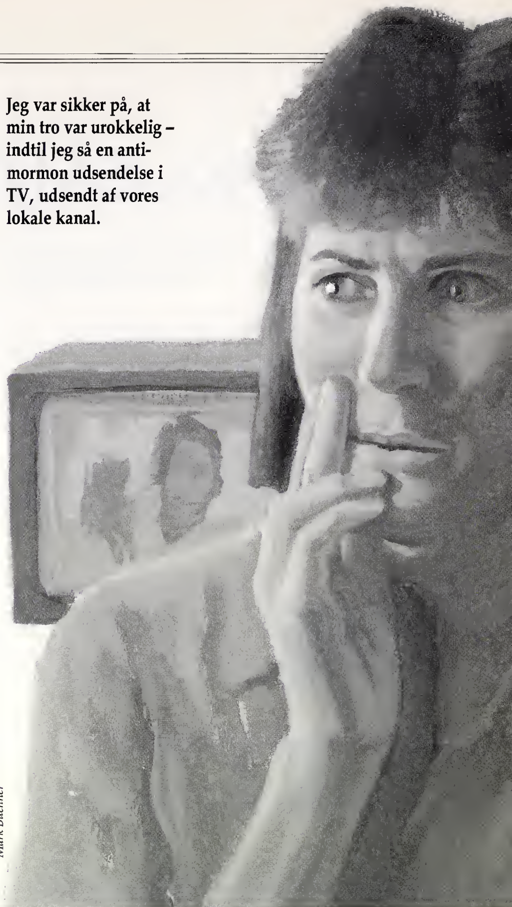
Lad os med fornyet opmærksomhed og ægte venskab indbyde mennesker med særlige behov til Kristus. Må vi i de aller fleste tilfælde opdage, at det er *dem*, der fører *os* til Kristus! ☐

Carmen B. Pingree er medlem af 2. ward i Yale, Bonneville stav i Salt Lake City, og tidligere medlem af Primarys hovedbestyrelse. Carmen Pingree er medlem af kirkens samordningsråd for medlemmer med særlige behov. En tidligere artikel om psykisk isolerede børn skrevet af Brian Pingree „Så nær og dog så fjern", findes i Den danske Stjerne, marts 1984, s. 15-22.

DU GØR DET RIGTIGE!

Julie Hauwiller

Jeg var sikker på, at min tro var urokkelig – indtil jeg så en anti-mormon udsendelse i TV, udsendt af vores lokale kanal.

Mark Buehner

Lige siden jeg blev døbt efter min studentereksamen havde jeg aldrig været lykkeligere og mere tilfreds. Jeg nærer en dyb og ægte kærlighed til kirken.

Når jeg studerede skrifterne, bad og arbejdede i forskellige kaldelser og aktiviteter, voksede mit vidnesbyrd sig endnu stærkere. Efterhånden som jeg lærte at benytte mig af Helligåndens gave, blev jeg velsignet med viden om, hvor sandt og spændende evangeliet er. Jeg var sikker på, at min tro var urokkelig – indtil jeg så en anti-mormon udsendelse i TV, udsendt af vores lokale, kristne kanal. Jeg så kun noget af udsendelsen, men det var forfærdeligt at se den, og bagefter følte jeg vrede og angst. Jeg tænkte: „Hvordan kan nogen finde på at sige noget sådant om os? Vi tror ikke på disse usandheder!"

Den tomme, dystre følelse jeg havde, mens jeg så udsendelsen, forblev hos mig. En forfærdelig tanke dukkede op: Hvad nu, hvis kirken *ikke* er sand? Trods de velsignelser mit medlemsskab af kirken havde tilført mit liv, fristedes jeg til en begyndende tvivl.

Et par dage senere følte min mand, Paul, sig inspireret til at spørge mig om jeg ville med i templet. Det var ikke let at komme til templet, eftersom det nærmeste tempel lå ca. 1000 km fra det sted, hvor vi boede dengang. Skulle vi uden videre pakke og tage afsted?

Paul var parat til at ofre en flybillet fremfor at bruge tid på at køre selv. Vi havde lige netop penge nok til at klare turen og havde nogle få dollars i overskud.

Jeg tænkte over det og bad ihærdigt. Ja – blev jeg til sidst enig med mig selv om. Jeg havde brug for den tur.

Den fred, jeg følte, da jeg kom ind i templet, var vidunderlig. Men jeg havde stadig mine tvivlspørgsmål. Hvad bestilte jeg i grunden dér? Hvad betød templet, eller for den sags skyld kirken egentlig?

Jeg gik igennem den første session og tænkte: „Hvorfor?" Ved den næste session lykkedes det mig at slappe af og koncentrere mig mere om, det, der skete.

Da jeg allermindst ventede det, kom svaret: Jeg følte tilstedeværelsen af en varm og kærlig ånd, som syntes at sige: „Du gør det rigtige!" Denne rolige forsikring fejede øjeblikkelig al min tvivl af vejen.

Jeg var blevet forvirret af modstanderens propaganda, men jeg er taknemmelig for denne kamp. Mit vidnesbyrd om denne kirke er stærkere nu end nogensinde før. □

SPØRGSMÅL OG SVAR

Spørgsmål af almindelig interesse besvaret som vejledning, ikke som officiel tilkendegivelse af kirkens politik.

Når nu navngivningen og velsignelsen af et barn ikke er en nødvendig ordinanse for at blive frelst, hvorfor er den da så vigtig?

Susan Easton Black er undervisningsassistent i kirkens historie og lærdomme ved Brigham Young universitetet.

Navngivelsen og velsignelsen af børn er en befaling fra Gud. I april 1830 sagde Herren gennem profeten Joseph Smith:

„Hvert medlem i Kristi kirke, som har børn, skal bringe dem frem for menigheden til ældsterne, og disse skal lægge hænderne på dem i Jesu Kristi navn og velsigne dem i hans navn" (L&P 20:70).

Selv om vi i kirkens første optegnelser ikke kan læse ret meget om navngivning og velsignelse af børn, så blev der givet sådanne velsignelser. Oliver Cowdery, der var sekretær under konferencen den 21. april 1834, i Norton, Medina County, Ohio, skrev: „Præsident Smith lagde derpå sine hænder på flere børn og velsignede dem i Herrens navn." (*History of the Church*, 7 bind, 2:54, Deseret Book Co., Salt Lake City, 1978).

Under et kirkemøde, der blev afholdt den 13. marts 1843 om aftenen, velsignede profeten flere børn. Ved den lejlighed skrev han:

„Der blev velsignet 27 børn, hvoraf jeg selv, med brændende iver, velsignede de 19. Der udgik stor styrke fra mig og mine kræfter forlod mig . . .

(Den næste dag) spurgte ældste Jedediah M. Grant mig, hvorfor jeg blev bleg og mistede kræfterne i går aftes, medens jeg velsignede børnene. Jeg fortalte ham, at jeg så, at Lucifer ville bruge sin indflydelse for at udrydde de børn, som jeg velsignede, og jeg forsøgte med al den tro og ånd, som jeg var i besiddelse af, at besegle en velsignelse på dem, som ville sikre deres liv på jorden; og så meget kraft gik ud fra mig og over i børnene, at jeg blev svag, hvad jeg endnu ikke er kommet mig af; og jeg henviste til kvinden, der rørte ved kvasten på Jesu kappe (Lukas 8. kapitel)." (*History of the Church*, 5:203. Se også Profeten Joseph Smiths lærdomme, s. 338).

Joseph Smith fulgte Herrens befaling og eksempel. Frelseren velsignede jo selv børn både i det gamle Israel og i Amerika, og han sagde: „Lad de små børn komme til mig; dem må I ikke hindre; Thi Guds rige hører sådanne til . . .

Og han tog dem i favn og lagde hænderne på dem og velsignede dem" (Markus 10:14-16).

I Mormons Bog beskrives, hvordan Forløseren velsignede de små børn under sin mission blandt nephiterne (se 3 Nephi 17). Jesus bad folk om at bringe deres børn til ham (vers 11). Derpå knælede han ned sammen med dem og bad til sin Fader (vers 15). Efter bønnen velsignede Frelseren alle børnene, ét for ét (vers 21). „De små (blev) omgivet af ild og englene betjente dem" (vers 24).

Jesus velsignede de små børn, selvom de „er forløst fra verdens begyndelse" (L&P 29:46). Det eksempel, han viste ved at velsigne børnene, skrev ældste John Taylor, „skulle omhyggeligt studeres og uden tøven eller modvilje anvendes" af præstedømmebærerne. (*Millennial Star*, 15. april 1878, 40:235-36).

Jeg finder det interessant, at der i skrifterne ofte gives et nyt navn, når der oprettes pagter. Da Adam og

Eva fik herredømmet over jorden, (se 1 Mosebog 1:28), fik Adam også til opgave at give dyrene navne (se 1 Mosebog 2:19-20). Da Adam fik Eva til hustru, var det Adam der gav hende navn (se 1 Mosebog 3:20). Da Gud havde skabt vores første forældre, „velsignede (han) dem og gav dem navnet ‚Menneske'" (1 Mosebog 5:2). Da Jehova senere indgik pagt med Abram, ændrede han hans navn til Abraham (se 1 Mosebog 17:5). Det samme gjorde Herren over for Jakob, da han indgik den samme pagt med ham, som han indgik med Abraham (se 1 Mosebog 35:10).

Et lignende mønster følges, når vi indgår pagt med Kristus i dåben. På det tidspunkt påtager vi os Kristi navn, og det er dette navn, vi skal kaldes ved (se Mosiah 5:7-12). I forbindelse med de højere pagter, vi indgår i templet, gives og modtages også navne.

I alle disse tilfælde påtager den, der giver navnet, sig et ansvar for at beskytte, elske og opbygge den, som modtager det nye navn. Og den, der modtager navnet, påtager sig til gengæld at ære navngiveren og følge hans råd.

På denne baggrund er det passende, at når én af vor himmelske Faders åndelige børn kommer til jorden, da at give ham eller hende et nyt navn ved præstedømmets myndighed, og helst af den som har været med til at skabe barnets legeme, den som Gud har betroet sit barn her på jorden. I bedste fald bør dette nye forhold mellem far (og mor) og barn udstrække sig til evigheden, som led i et pagtsforhold, der kaldes den patriarkalske orden. Præsident Joseph F. Smith har beskrevet dette forhold med disse ord:

„Den patriarkalske orden er af guddommelig oprindelse og vil bestå i tid og evighed. Der er derfor en særlig grund til at mænd, kvinder og børn skal forstå denne orden og denne myndighed i Guds folks hjem og søge at gøre den til, hvad Gud bestemte, den skulle være: en forudsætning og en forberedelse for hans børn til at nå den højeste ophøjelse. I hjemmet er den præsiderende myndighed altid hos faderen, og i alle hjemmets sager og familieanliggender findes der ikke nogen højere myndighed . . .

Denne myndighed medfører et ansvar, et alvorligt ansvar, såvel som rettigheder og privilegier, og mænd kan ikke blive for eksemplariske i deres liv eller for omhyggelige med at leve i harmoni med denne vigtige og af Gud ordinerede regel om ledelse i familielivet" (*Evangeliske Lærdomme,* s. 241, 242).

Præsident Smith bemærkede også, at det er „rigtigt" at en far velsigner og navngiver sit barn ved det månedlige fastemøde, fordi denne velsignelse „af natur (er) en faders velsignelse" (samme s. 245).

Det betyder ikke, at et barn bliver berøvet denne velsignelse, hvis hans eller hendes far ikke har det Melkisedekske Præstedømme, eller på anden måde ikke kan forrette velsignelsen. Biskoppen, som har de præsiderende præstedømmenøgler i wardet, har ret til at bede en anden ældste om at give velsignelsen. Men den ældste, som skal velsigne barnet, bør i hvert tilfælde forberede sig til at blive vejledt af Ånden.

Forældre kan hjælpe et barn til at modtage disse hellige velsignelser, som loves ham eller hende i henhold til barnets trofasthed. I Lære og Pagter 68:25-28 får forældrene en klar og nøjagtig befaling om at undervise deres børn:

„Om forældre i Zion eller i nogle af dens organiserede stave har børn, og de ikke underviser dem i læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og den Helligånds gave gennem håndspålæggelse, når de er otte år gamle, skal synden hvile på forældrenes hoved . . .

De skal også lære deres børn at bede og at vandre retskaffent for Herren" (L&P 68:25, 28).

Navngivelse og velsignelse af børn er kort og godt en befaling fra Gud. Det er korrekt for en værdig far at navngive og velsigne sine børn. Børnene blev velsignet på Kristi tid og i den genoprettede kirkes første tid. Ordinansen er blevet skik og brug blandt kirkens medlemmer lige siden. □

EN ÅNDENS SANG

Becky Thomas

Jeg gik en frisk tur over til universitetsbiblioteket, mens en lang række tanker for gennem mit hoved. Solen skinnede, bjergene rejste sig i fuld majestæt mod den blå himmel og tryglede mig om at standse op et øjeblik. Men jeg havde ikke tid. Selv om vejret var pragtfuldt, måtte jeg læse. Jeg gik forbi andre studerende, der som jeg havde travlt med at forberede sig til terminsprøven midt på året. Jeg mente dog ikke, at de havde det samme besvær med at få læst, som jeg havde. Jeg forsøgte at udelukke disse negative tanker ved at sige til mig selv, at det ville blive anderledes denne gang. På vejen ind på biblioteket gennemgik jeg i tankerne de komponister, jeg skulle kende for at klare min humanistiske prøve.

Der havde altid været musik i mit liv. Jeg elskede ikke alene musik, men jeg elskede også at skrive tekst til enkle melodier. Somme tider blev det en alvorlig tekst, hvori jeg lagde mine inderste følelser, til andre tider var det fjollede ord, som jeg i reglen skrev, for at underholde de børn jeg passede. Nu midt i et universitetsstudium hvor jeg studerede humanistisk videnskab havde jeg mit besvær. I flere uger havde jeg forsøgt at lære det, som jeg skulle huske for at gøre et godt stykke skolearbejde, og alligevel kunne jeg ikke huske det. Det ville måske gå bedre i dag.

Jeg lagde hurtigt min frakke på den nærmeste stol og åbnede min lærebog. Mozart, Wolfgang Amadeus, født i Østrig i 1756 og død i 1791. Komponerede . . ..

Så begyndte det. „Ikke i dag!" bad jeg i mit stille sind. „Åh nej – ikke i dag!" Jeg blev forvirret, og der gik et sort slør ned for mine tanker. Nu havde jeg kæmpet med dette i to uger. Hver gang jeg forsøgte at koncentrere mig om et vigtigt emne, så skete dette. En udenforstående kraft fyldte mit sind med en strøm af sorte, dårlige tanker. Jeg var nyomvendt til kirken og var netop i gang med at lære at overvinde det onde. Jeg forsøgte at bede, jeg tryglede Herren om hjælp. Men mine tanker forblev opfyldt af disse sorte skyer, som hele tiden gjorde det umuligt for mig at læse eller studere.

„Wolfgang Amadeus Mozart, født 17 . . . 16 . . . Jeg kunne ikke huske det! Det var som om mine tanker blev skubbet rundt i forskellige retninger. Når jeg forsøgte at lære udenad, blev mine tanker uklare og tågede. Wolfgang . . . Mozart, hvad var hans mellemnavn? Ord tumlede, som intet havde med emnet at gøre, rundt i mit hoved. Prøv igen. Ignorér dine forvirrede tanker. Hvem var det, jeg læste om? Jeg kiggede igen i bogen, hvor der stod om Mozarts liv. Wolfgang Amadeus Mozart, født 1756 . . . det vrimlede med ord i mine tanker."

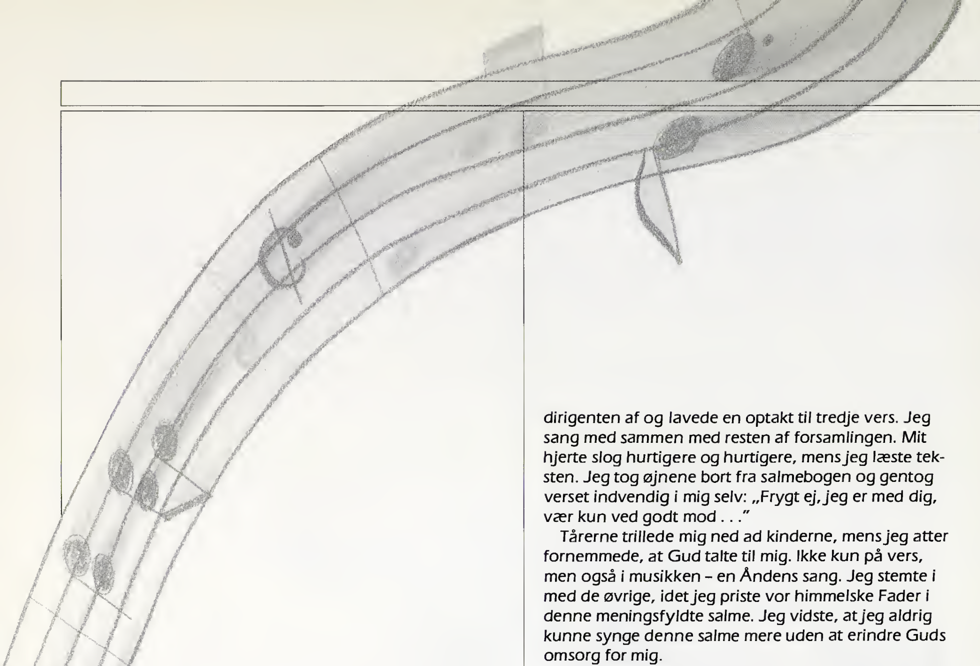
Jeg var ved at drukne i frustrationer efterhånden som mørket blev tættere. Det var som om, mit hoved skulle eksplodere. Mine øjne fyldtes med tårer. „Kære Fader" tryglede jeg, „hjælp mig. Jeg kan ikke holde det ud ret meget længere."

Aldrig så snart havde jeg bedt denne bøn, før svaret kom fra Himlen. Et smukt vers tonede frem midt i forvirringen – det blev ikke kun sagt, men indprentet, så efter at jeg havde hørt det en enkelt gang, kunne jeg det udenad. Hvert eneste ord stod klart med dets fulde betydning. Den mentale angst, jeg havde oplevet et øjeblik i forvejen, forsvandt og gav plads for et smukt budskab om håb:

„Frygt ej, jeg er med dig,
vær kun ved godt mod!
Thi jeg er din Gud og vil være dig god;
ja, styrke dig, hjælpe dig,
give dig ånd,
opholde dig ved min almægtige hånd."
(*Sange*, nr. 166).

Jeg sad i dyb ærefrygt de næste få minutter, mens jeg spekulerede på, hvad der mon var sket. Jeg havde svært ved at fatte, at Gud ikke alene havde besvaret min bøn, men også at det skete på denne kunstneriske måde. Ikke fordi jeg mente, at han ikke

var i stand til det, men fordi jeg havde svært ved at tro, at Gud ville give sig tid til at tage sig personligt af mig. Jeg gentog verset for mig selv og tænkte på det budskab, som Gud gav mig. Han elskede mig virkelig og var interesseret i mig. Han vidste, hvilke frustrationer jeg havde været igennem, og han kom mig til hjælp, før det blev for svært for mig at klare. Jeg troede på det, han havde fortalt mig. Han ville aldrig svigte mig. Jeg åbnede mit sind, så det kunne blive fyldt af denne vidunderlige oplevelse, mens jeg læste til min terminsprøve.

Den følgende uge greb jeg atter og atter mig selv i at tænke på, hvad der var sket. Hver gang jeg citerede verset inde i mig selv, fik jeg fornyet styrke og var lykkelig. Det, jeg havde læst om Gud, var mere end ord. Han kender virkelig hvert enkelt menneske på jorden, og han er interesseret i os hver især. Denne oplevelse gjorde skrifterne levende og betydningsfulde for mig. Jeg vidste, at det ville påvirke mig, når jeg deltog i kirkens møder. Det virkede langt mere, end jeg havde forventet.

Det blev søndag, og jeg sad i det lokale, hvor vores gren afholder nadvermøder. Mødet begyndte og alle begyndte at synge indledningssalmen. Jeg fulgte omhyggeligt med i teksten, mens vi sang en salme, som jeg aldrig før havde hørt eller sunget. Det var en stærk og smuk melodi. Da vi havde sunget andet vers, slog dirigenten af og lavede en optakt til tredje vers. Jeg sang med sammen med resten af forsamlingen. Mit hjerte slog hurtigere og hurtigere, mens jeg læste teksten. Jeg tog øjnene bort fra salmebogen og gentog verset indvendig i mig selv: „Frygt ej, jeg er med dig, vær kun ved godt mod . . ."

Tårerne trillede mig ned ad kinderne, mens jeg atter fornemmede, at Gud talte til mig. Ikke kun på vers, men også i musikken – en Åndens sang. Jeg stemte i med de øvrige, idet jeg priste vor himmelske Fader i denne meningsfyldte salme. Jeg vidste, at jeg aldrig kunne synge denne salme mere uden at erindre Guds omsorg for mig.

Jeg har lært en hel del af denne oplevelse. Gud kender hvert enkelt menneske og er interesseret i vores personlige behov, og han taler til os på den måde som passer bedst til vores personlighed og situation. Jeg har lært at kunsten er et vigtigt middel, som han bruger til at overbringe sine budskaber ved, og Herren vil acceptere et kreativt kunstværk, der er fremstillet under inspiration. Ældste Boyd K. Packer har mange gange sagt, at vi kan få hjælp til at slippe af med dårlige tanker og forvirring ved at synge en salme. Jeg ved, at dette er tilfældet, når jeg har sunget „Så sikker en grundvold", salmen, som Ånden lærte mig mange gange for at jage den ondes indflydelse bort fra mig.

Tiden siden min omvendelse er gået hurtigt. For få år siden blev jeg kaldet på mission til Honduras i Centralamerika. Blandt de mennesker, der kom for at ønske mig held og lykke, før jeg rejste, var en veninde, som bragte mig en gave. Før hun gav mig den, forklarede hun, at hun altid lavede et lille træhjerte til wardsmedlemmer, der tog på mission. På disse hjerter skrev hun et salmevers: „Jeg går, hvor du sender mig hen o, Gud." Hun sagde, at hun ikke vidste, hvorfor hun denne gang følte sig inspireret til at skrive et andet salmevers. Før hun overrakte mig gaven, vidste jeg, hvad hun havde skrevet. Tårerne løb mig ned ad kinderne, mens jeg følte med fingrene hen over ordene – teksten til den salme som Herren allerede havde skrevet i mit hjerte: „Frygt ej, jeg er med dig, vær kun ved godt mod! . . ." ☐

TROENS ØJE

Ældste Robert B. Harbertson
De Halvfjerds' Første Kvorum

To mindreårige drenge kom en eftermiddag sent hjem. Det var ved at blive mørkt, og de skulle have været tidligere hjemme. De var godt klar over, at det var forkert, så de besluttede at spare tid ved at skyde genvej gennem engen. Drengene vidste også, at de ikke burde gå over engen. Der stod et skilt ved vejen, hvorpå der stod: „Gennemgang forbudt", fordi der var en stor, olm tyr på engen. Det var ved at blive mørkt, og eftersom tyren befandt sig i et område, hvor den ikke kunne se drengene, besluttede de sig til at gå den korteste vej. Da de var kravlet under hegnet og var kommet omtrent halvejen over engen – til et punkt hvor der ingen vej var tilbage – fik tyren øje på dem og styrede imod dem. Drengene begyndte at løbe, men den ene standsede op og sagde: „Vent lidt, lad os knæle ned og bede om hjælp." Den anden dreng sagde: „Hvis du har lyst til at stoppe op og knæle ned for at bede, så gør du det, men jeg foretrækker at løbe og bede."

Jeg vil ikke dvæle ved denne „stop-op-og-bed-tro". Jeg vil tale om „løb-og-bed-troen". Jeg altid troet på denne form for tro. I Jakobs Brev kan vi læse: „Sådan er det også med troen; hvis den ikke har gerninger, er den i sig selv død" (Jakobs Brev 2:17).

Præsident Harold B. Lee sagde engang: „Hvis du ønsker velsignelsen, så er det ikke nok at knæle ned og bede om den. Forbered dig på enhver tænkelig måde, så du kan blive værdig til at modtage den velsignelse, du søger at opnå."

Vi har somme tider en tendens til at mene, at dersom vi har nok tro, så kan alting ske, uden at vi gør os nogen egentlig anstrengelse, uden at vi gør alt, hvad vi kan, eller uden at vi „løber så stærkt, som vi kan, og beder mens vi løber". Herren forventer, at vi gør alt, hvad der står i vores magt og samtidig udøver tro.

Hvordan udvikler man en sådan tro? I Almas bog kan vi læse følgende: „Og som jeg sagde angående troen, at den ikke er fuldkommen kundskab, sådan er det ligeledes med mine ord; I kan ikke straks til fuldkommenhed kende sandheden deraf, lige så lidt som tro er fuldkommen kundskab." Tro er således ikke fuldkommen kundskab. Alma fortsætter: „Men hvis I vil vågne op og bruge jeres evner (og) prøve mine ord . . ." (Alma 32:26-27).

Nogen af jer har måske haft en hård kamp med skolen eller haft problemer med at holde jer moralsk rene, selvom I vidste hvad I skulle gøre. I spekulerer måske på, om evangeliet i grunden er sandt. I får så mange udfordringer, at I begynder at tvivle på jeres egen tro. Ligesom Alma beder jeg indtrængende disse mennesker om bare at „prøve (Guds) ord og udøve blot den mindste smule tro, ja, om I ikke kunne gøre andet end blot ønske at tro". Hvis dette er alt I kan gøre, så begynd med det – blot ønsket om at tro. „Lad da det ønske virke i jer, til I tror så meget, at I kan modtage en del af (Guds) ord." (Alma 32:27).

Moroni siger i Ether 12:5: „Og Ether forudsagde store og vidunderlige ting for folket, som menneskene dog ikke troede, fordi de ikke så dem." De ville ikke tro hans ord, fordi de ikke kunne se det, som han profeterede om. I samme kapitel vers 18 og 19 siger Moroni: „Og ingensinde har nogen udført mirakler, som ikke

Så lød slutsignalet, og jeg tænkte ved mig selv: „Det har jeg prøvet før." Jeg havde set dette hundredevis af gange for mit indre øje omme bag huset.

først har haft tro; derfor troede de først på Guds Søn. Og der fandtes mange, hvis tro var så overordentlig stor, endog før Kristus kom, at de ikke kunne afholdes fra at se bagved sløret, men virkelig så med øjnene de ting, som de havde set med troens øjne, og de var glade."

Hvad er troens øjne? Hvad betyder det? Kan man virkelig se ting, som vil ske senere? Det tror jeg, at man kan. Men man må være villig til at gøre det, til at bruge tilstrækkelig tid på at tænke over, hvad man ønsker at gøre, hvad man ønsker at være, hvordan man vil reagere, og hvad man vil sige i bestemte situationer. Hvis man gør en tilstrækkelig indsats for at nå det og ser det fast forankret i sit sind med troens øjne, så vil man også se det ske i virkeligheden. Man vil træffe de rette beslutninger, gøre de rigtige ting og nå de mål, man sætter sig, hvis man er villig til at gøre sig en antrengelse for det og har troen på det. Jeg kunne måske give jer et eksempel,ved at fortælle om en oplevelse, som jeg har haft i mit liv.

Da jeg var barn, elskede jeg at spille bold af enhver art. Da jeg blev ældre var det tydeligt, at Herren havde givet mig et særligt talent for atletik og af alle de sportgrene jeg deltog i var basketball det, jeg følte mig mest tiltrukket af. Jeg kom fra en forholdsvis fattig familie, men da jeg var gammel nok til at kaste en bold gennem „kurven", havde mine forældre ikke råd til at købe hverken „kurv" eller bold til mig. Jeg fandt en

Paul Mann

Fornem hvad det vil sige at benytte løb-og-bed-tro fremfor stop-og-bed-tro.

gammel metalring fra en tønde og sømmede den op på siden af huset. Så fik jeg fat i nogle gamle klude og bandt dem sammen til en kludebold i den rigtige størrelse. Hver eneste dag efter skoletid gik jeg udenfor og skød kludebolden gennem min metalring. Jeg måtte ofte klatre op på garagen for at rette på båndet, fordi det tit bøjede, når jeg ramte det med kludebolden. Jeg kunne næsten ikke komme hurtigt nok hjem om eftermiddagen, så jeg kunne komme i gang med at skyde min kludebold gennem tøndebåndet.

Det år, jeg fyldte 13, tog min far mig en dag til side og spurgte: „Bobby, hvad ville du sige til at få en rigtigt basketballkurv?" Han havde lavet en af en jernstang, og havde lavet en kurveplade, hvorpå han fæstnede kurven. Jeg kunne næsten ikke tro mine egne øjne! Min far og jeg satte det op på på bagsiden af huset. Derpå forærede han mig min første basketball i gummi. Nej – hvor var det spændende! Hver eneste eftermiddag og aften trænede jeg, så snart jeg kom hjem fra skole.

Jeg så altid mig selv som en af de helt store basketballspillere. Jeg forestillede mig altid, at jeg var med i en finalelandskamp i basketball, hvor der kun var nogle få sekunder tilbage af spillet. Jeg havde bolden og stillingen var lige. Jeg løb hele banen igennem, skød et langskud og bolden gik i nettet. Jeg fornemmede, hvordan det måtte være at være sportshelt. Jeg vandt flere titler og anerkendelser, end I kan forestille jer. Jeg så det for mig med mine åndelige øjne. Jeg tænkte meget på det. Jeg vidste, at jeg kunne nå dertil. Jeg trænede og trænede. Jeg drømte også om, at jeg en dag ville spille på en berømt basketballbane. Det var Madison Square Garden, som var den mest berømte basketballbane i verden på det tidspunkt. Der fandtes intet sted som den.

Da jeg havde taget min studentereksamen, modtog jeg et stipendium i basketball ved Utah State University i Logan, Utah. (I Amerika har unge mulighed for at modtage et stipendium ved institutioner for højere ud dannelse, når de foretrækker sport fremfor at gå den akademiske vej – men studerende som modtager et sådant stipendium skal opretholde en fastsat akademisk gennemsnitskarakter – oversætteren). I mine første år blev vi inviteret til Madison Square Garden for at spille den første sommerturnering, der nogensinde er afholdt der på stedet. Min drøm var blevet til virkelighed! Jeg havde set det for mig! Jeg havde arbejdet hårdt for at nå dertil. De to tophold i Amerika var sammen med Utah State og andre hold fra USA inviteret til denne turnering. Vores hold spillede den første aften imod det hold, der var seedet som nr. 2. Kampen var meget jævnbyrdig, men vi vandt vi i sidste sekund. Jeg var topscorer og spillede en af mine bedste kampe nogensinde. Den næste aften spillede Utah State mod et andet stort hold, og igen lå vi meget lige kampen igennem. Vi vandt og jeg var endnu engang topscorer.

Nu var vores hold med i slutfinalerne, hvor vi skulle spille mod det bedste hold i Amerika. Det blev en hård

Hvad er troens øjne? Hvad betyder det? Kan man virkelig se ting, som vil ske senere? Jeg tror på, at man kan.

kamp, og på intet tidspunkt var der mere end fire point mellem os. Vi nærmede os de to sidste minutter før kampen sluttede. Utah State førte med fire point. Vi havde bolden og havde besluttet at trække tiden lidt ud, men vores modstandere fik fat i bolden, og en af spillerne udnyttede situationen og løb ned og scorede.

Nu var Utah State kun to point forud, og der var endnu halvandet minut tilbage. Vi løb atter ned ad banen og spillede bolden rundt, indtil der blev mulighed for et åbent skud. En af vores spillere løb frem, men han kiksede scoringen. Vores modstandere fik atter fat i bolden og scorede. Nu stod kampen lige; der var kun et minut eller mindre tilbage. Vi havde bolden, løb ned mod kurven og kiksede atter en scoring, og vi fik ikke fat i bolden, da den kom ned. Nu var det dem, der havde bolden, og der var kun 35 sekunder tilbage. Vi turde ikke overtræde reglerne for at slå dem. Vi var i en forfærdelig situation. I et sådant øjeblik undrer man sig over, at man overhovedet begyndte at dyrke sport. De andre spillede bolden rundt indtil der var 10 sekunder tilbage, hvorpå den spiller, som havde scoret hele aftenen, løb ned til kurven og skød. Jeg kan endnu se bolden for mig trille rundt på kanten for til sidst at falde udenfor. En af vores spillere greb den, da den faldt og kastede den hen til mig. Jeg kom løbende ned langs banen og lod bolden flyve ca 10 m gennem luften, og jeg scorede! Så lød slutsignalet, og vi havde vundet nationaldagens festivalturnering. Da slutsignalet lød tænkte jeg ved mig selv: „Det har jeg prøvet før." Og det havde jeg. Jeg havde set dette hundredevis af gange for mit indre øje omme bag huset. Jeg havde trænet og trænet. Jeg havde arbejdet for at nå dertil. På grund af min tro og min indsats, blev jeg velsignet af Herren.

Uanset om man ønsker at udvikle talenter eller efterleve evangeliets standarder, så tror jeg, at man skal udnytte en sådan tro, for at det kan lykkes. Der skal mere til end blot at tro. Man må arbejde for det. Man må leve for det. Man må gøre alt, hvad man kan således som den lille dreng, der blev forfulgt af tyren. Han løb, så stærkt han kunne. Man må være værdig til hjælpen og derpå udvikle troens øje. Det må være fast forankret i vort sind. Man må vide, hvad man vil gøre, og hvordan man kan gøre det.

Hvilke mål vil du nå? Hvilket slags menneske vil du være? Ønsker du at være moralsk ren? Ønsker du at være dydig og lykkelig? Ønsker du at holde dig fra narkotika, tobak, alkohol, pornografi og alt det andet nedbrydende, som findes i verden i dag? Hvis du vil udnytte dit troens øje, når du møder fristelser og får negative oplevelser, så vil du vælge det rette, fordi du har allerede truffet dit valg. Husk, at man ikke skal træffe en beslutning i kampens hede, men længe før man møder fjenden. Så er man også parat til at gøre sig de nødvendige anstrengelser for at nå sine mål.

De beslutninger, du træffer nu, vil øve stor indvirkning på resten af dit liv. Sand lykke og indre fred kommer af at vælge at gøre ret. Må du udvikle dit troens øje, så det kan styrke og vejlede dig i alt, hvad du gør. ☐

RAPPORTEN

Robert Avery Grey, jun.

„I det nye skoleår vil jeg gerne have jer allesammen til at skiftes til at indlede klassen med at fortælle om den bog, der har gjort størst indtryk på jer," sagde vores tysklærer, fru Protschka.

Jeg spekulerede på, hvilken bog jeg skulle fortælle om. Min mor og jeg boede i Bonn i Vesttyskland på det tidspunkt, og jeg var lige begyndt i niende klasse. Jeg tænkte på eventuelt at tale om Lew Wallaces „Ben Hur". Men var det nu også den bog, som havde gjort størst indtryk på mig?

Nej – jeg vidste at det havde den bog, som to unge missionærer, der havde døbt min mor og mig et par år

tidligere, havde givet mig – Mormons Bog.

Jeg var den eneste sidste dages hellig i skolen. Turde jeg fremlægge dette nye hellige skrift for min klasse?

Jeg huskede, hvordan jeg havde læst denne bog, bedt om at forstå den, og havde modtaget bekræftelse på, at det var et helligt skrift.

Da jeg fortalte min mor om min idé, opmuntrede hun mig til at gøre, som jeg følte rigtigst. Så begyndte det svære. Jeg besluttede mig til at begynde med at fortælle om Mormons Bog som en historie. Jeg ville begynde med at fortælle om Lehis og hans families afrejse fra Jerusalem. Efter mange bønner og spekulationer, begyndte de rette ord at tilflyde mig. Gud svarede mig!

Mens jeg ventede på, at det skulle blive min tur, lagde jeg mærke til, at mange af de andre elever fremlagde bøger, som på en måde handlede om Satan og livets mørke side. Nu, mere end nogensinde fik jeg lyst til at tale Herrens sag for disse mennesker.

Omsider blev det min tur. De fleste elever skrev titlen på deres bog på tavlen, før de fortalte om den, men jeg spurgte læreren, om jeg måtte vente med at gøre dette til sidst. Jeg sagde, at jeg gerne ville have, at det skulle være en overraskelse.

Min mor fortalte mig senere, at hun havde brugt det meste af sin formiddag, den dag jeg skulle fortælle om min bog, til at bede om, at min rapport ville gå godt, og at klassen ville være modtagelige. Og hendes bønner hjalp virkelig. Lige straks, da jeg begyndte at fortælle om Lehis syn og hans rejse gennem ørkenen, begyndte nogle af eleverne at le: „Det er Bibelen! Det er Bibelen!" Men pludselig blev der helt stille i klassen, og jeg fortalte stille og roligt Mormons Bogs historie og bar mit vidnesbyrd om dens sandfærdighed. Herrens ånd var så stærk, at den næsten var til at tage og føle på.

Da jeg var færdig efter ca. 20 minutters forløb, var min lærer og hele klassen målløse. Så spurgte fru Protschka om, hvad de mente om bogen. De begyndte allesammen at rose mig, og hvor meget de beundrede mig for mit mod til at fremlægge en religiøs bog i skolen.

Jeg blev bedt om at fortælle mere om kirken, og om min og min mors omvendelse. Efter timen kom nogle af eleverne hen til mig og spurgte, om de kunne få en Mormons Bog.

Fra den dag fik jeg venner, som jeg stadig føler mig nært knyttet til, venner som senere forsvarede mig for øjnene af andre. De skrev oven i købet til mig nogle år senere, og støttede mig, da jeg var på mission i Spanien.

Ugerne gik, og vi begyndte i historietimerne at studere det fordums Amerikas civilisation med den samme lærer.

En aften, mens jeg sad og læste lektier, følte jeg stor lyst til atter at fortælle min klasse om Mormons Bog. Jeg knælede ned og bad vor himmelske Fader om at give mig mulighed for dette. Da jeg havde bedt, følte jeg, at jeg atter skulle forberede mig på at fortælle om Mormons Bog.

Jeg var den eneste sidste dages hellig i skolen. Turde jeg fremlægge dette nye hellige skrift for min klasse?

Den næste dag da fru Protschkas begyndte sin time, rakte jeg hånden op. Men før jeg kunne nå at sige noget, så hun på mig og sagde: „Ja, Robert. Da jeg i aftes var ved at forberede min lektie til i dag, kom jeg pludselig til at tænke på dig, og spekulerede på, om du har noget mere at fortælle os om Mormons Bog?"

Denne gang koncentrerede jeg mig hovedsageligt om Kristi besøg i det gamle Amerika. Jeg citerede fra en bog, som fortæller legenden om den store hvide gud, Quetzalcoatl. Ligheden mellem Kristus og denne indianergud var meget tydelig. Jeg fortalte endnu engang mine venner og min lærer, at Kristus virkelig besøgte folket i Amerika. Han underviste dem virkelig i evangeliet.

Da jeg var færdig med at fortælle, skrev fru Protschka på tavlen: „Mormons Bog har den bedste teori om, hvordan den gamle civilisation i Amerika opstod," og hun bad os skrive det i vores notesbøger. Hvilken sejr! Jeg havde mest lyst til at hoppe af glæde. Gud hører og besvarer vores bønner. Han er virkelig miraklernes Gud. Og han ved, hvordan man gør menneskehjerter modtagelige for sin sag. ☐

Larry Winborg

Otte dage efter var hans disciple atter derinde, og Tomas sammen med dem. Da kommer Jesus . . . (og) siger . . . til Tomas: ‚Ræk din finger frem, se, her er mine hænder; og ræk din hånd frem og stik den i min side, og vær ikke vantro, men troende!' Tomas svarede og sagde til ham: ‚Min Herre og min Gud!' Jesus siger til ham: ‚Fordi du har set mig, tror du; salige er de, som ikke har set og dog tror.'

(Johannes 20:26-29.)